

«Από τη στάχτη θα αναγεννηθεί το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριαδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΑΠΡΙΛΗ 1988 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 65 - ΔΡΧ. 30

ΤΟ ΡΩΣΟΦΙΛΟ ΜΠΛΟΚ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ ΜΕ ΤΙΣ ΗΠΑ

Ο αντιαμερικανισμός του λαού δε σημαίνει υποταγή στη Ρωσία

Στις 18 Απριλίου ξεκινάει ο νέος γύρος, 5ος κατά σειρά, των διαπραγματεύσεων για το μέλλον των αμερικάνικων βάσεων στην Ελλάδα. Και αυτός ο γύρος σύμφωνα με όλες τις εκτιμήσεις αλλά και από την αποτυχία του τελευταίου ταξιδιού της Ριτζούνη στην Ελλάδα, δεν πρόκειται να δώσει τίποτα περισσότερο, από ότι έδωσαν και οι 4 προηγούμενοι. Δηλαδή την για μια ακόμη φορά διαπίστωση της «μη συμφωνίας» ανάμεσα στα δύο μέρη.

Όμως υπάρχει μια σημαντική διαφορά. Η διαφορά αυτή είναι ότι ο χρόνος κυλά και πολύ κοντά βρίσκεται η 1 Αυγούστου, ημερομηνία κατά την οποία αν δεν επέλθει συμφωνία, η ελληνική πλευρά θα πρέπει να παραδώσει γραπτή προειδοποίηση για την απομάκρυνση των βάσεων που πρέπει να αρχίσει στις αρχές του 1989 και να ολοκληρωθεί τον Μάη του 1990.

Ο Α. Παπανδρέου ακολουθώντας πιστά μια στρατηγική υποταγής της χώρας στο άρμα του ρωσικού σοσιαλϊμπεριαλισμού ακολουθεί μια ταχτική αποδυνάμωσης των ερεισμάτων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη χώρα, με ταυτόχρονη δυνάμωση πολιτικά και οικονομικά του σοσιαλϊμπεριαλισμού. Το ζήτημα των Βάσεων παίζει εδώ κεντρικό ρόλο. Σ' όλο το προηγούμενο διάστημα ο Παπανδρέου προσαρμόσει να κερδίσει χρόνο και να διαμορφώσει εννοιακό συσχετισμό τόσο στο εσωτερικό όσο και στην ευρύτερη περιοχή και στην

Ευρώπη, για να δώσει την κόντρα με τους Αμερικάνους και να διώξει τις βάσεις. Σ' αυτήν του την ταχτική ο Παπανδρέου εκμεταλλεύτηκε με τον καλύτερο τρόπο τον εφησυχασμό της Δύσης απέναντι στην Γκορμπατσόφικη πολιτική του σοσιαλϊμπεριαλισμού, αλλά και τις αντιθέσεις μέσα στον ίδιο τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Όμως μια τέτοια πολιτική έχει τα όριά της και συγκεκριμένα τα χρονικά όρια που καθορίζονται από την προηγούμενη συμφωνία για την παραμονή των βάσεων του 1983.

Σήμερα όλα τα πολιτικά προβλή-

ματα βγαίνουν στην επιφάνεια και ζητούν λύσεις. Και αυτό χαρακτηρίζει την φάση. Τα στρατόπεδα και οι πολιτικές γραμμές που για κάμποσο καιρό έμειναν κάτω από την επιφάνεια και συγκρούσαν υπόγειοι, σήμερα παίρνουν τις τελευταίες αναβολές πριν τη λύση τους. Οι Βάσεις, η ΓΣΕΕ, το εκλογικό σύστημα, η λίστα και ο ανασχηματισμός, μπαίνουν στην ημερήσια διάταξη. Όλα συγκεντρώνονται γύρω από ένα βασικό ζήτημα. Την προετοιμασία του ρωσόφιλου μπλοκ για την κόντρα με τους Αμερικάνους και το χτύπημα της «δεξιάς στροφής».

ΝΤΑΒΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΕΙΣ

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είχε δει με καλό μάτι το «Νταβός» γιατί πίστευε πως η νέα πολιτική του Παπανδρέου θα εξαφανίσει τα εμπόδια για την υπογραφή μιας νέας συμφωνίας. Και αυτό γιατί όλοι οι

προηγούμενοι κύκλοι των συνομιλιών σκόνταφταν σε ένα: στην τοποθέτηση του Παπανδρέου πως δεν μπορεί να υπάρξει συμφωνία για τις βάσεις αν δεν υπάρξει πριν πολιτική συμφωνία. Μια συμφωνία δηλαδή που θα υποχρέωνε τους Αμερικάνους να εγγυηθούν για λογαριασμό της Τουρκίας την «ακεραιότητα» του Αιγαίου και την αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων από την Κύπρο. Αυτούς τους δύο όρους δεν μπορούσε να δεχθεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός γιατί κάτι τέτοιο θα σήμαινε την ρήξη του με την Τουρκία, κύριο στήριγμα του στην περιοχή. Επάνω σε μια τέτοια αντιούρκικη πολιτική ο Παπανδρέου σισπειρώνει ολόκληρη την σοβινιστική αστική τάξη και την οδηγούσε στον αναγκαλισμό με την Ρωσία.

Έτσι λοιπόν μετά το Νταβός και τις Βρυξέλλες ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είχε πιο πολλές ελπίδες για τη μη ύπαρξη της παραπάνω πολιτικής συμφωνίας. Όμως για μια

ακόμα φορά το Νταβός έδειξε τον πραγματικό του φιλορώσικο χαρακτήρα. Τόσο η ελληνική αντιπροσωπεία, όσο και ο ίδιος ο Παπανδρέου στην συνάντησή του με την βοηθό υπουργό εξωτερικών των ΗΠΑ Ριτζούνη όχι μόνο δεν παρατηρήθηκαν από την παραπάνω πολιτική συμφωνία, αλλά εξακολούθησαν να την θεωρούν σαν πρωταρχικό όρο για την επίτευξη συμφωνίας για τις βάσεις.

Τώρα όλο το πρόβλημα βρίσκεται στην στάση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Ο Παπανδρέου ίσως να επιθυμούσε ακόμα ένα διάστημα εφησυχασμού και προετοιμασίας, όμως ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν φαίνεται διατεθειμένος να αφήσει τα πράγματα έτσι. Πιέζει και θα πιέσει ακόμα πιο πολύ για το γρήγορο κλείσιμο της συμφωνίας. Σε μια τέτοια κατεύθυνση εντάσσεται τόσο το ταξίδι της Ριτζούνη, όσο και η αναβολή του ταξιδιού του Καρλούτσι υπουργού Άμυνας και επικεφαλής της σκληρής πολιτικής

του Πεντάγωνου απέναντι στον Παπανδρέου.

Δεν είναι άλλωστε τυχαίο το γεγονός πως στην ίδια περίοδο δίνεται στη δημοσιότητα από την Αμερικάνικη Υπηρεσία Πληροφοριών (USIA) έκθεση η οποία αναφέρει ότι ο Παπανδρέου το 1978 είχε χρησιμοποιήσει στη Βουλή τηλεγράφημα που εμφάνιζε τις ΗΠΑ να υποστηρίζουν την Τουρκία ενάντια στην Ελλάδα. Το τηλεγράφημα αυτό χαρακτηρίζεται στην έκθεση σαν πλαστό και ενταγμένο στη σοβιετική εκστρατεία παραπληροφόρησης στη Δύση.

Δεν είναι τυχαία όμως και η απόντηση του Ρουμπάτη: «Η ελληνική κυβέρνηση δεν μπορεί να μη λάβει υπόψη της το συγκεκριμένο αυτό γεγονός, σ' αυτή τη φάση των ελληνοαμερικανικών σχέσεων».

Όπως έχουμε ξαναγράψει, ο Παπανδρέου με το Νταβός προσπαθεί να καλύψει τα νώτα του από την Τουρκία σε μια σύγκρουση με τους

ΣΥΝΕΧΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

ΑΕΡΟΠΕΙΡΑΤΙΑ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ ΤΟ ΙΡΑΝ

Ο φιλοϊρανικός φασισμός έδειξε πάλι το αποκρουστικό του πρόσωπο με την πρόσφατη αεροπειρατία του Τζάμπο των Κουβέιτιανών αερογραμμών.

Είναι έγκλημα να σκοτώνεις άμαχους και πολύ μεγαλύτερο άμαχους που δεν εμπλέκονται σε πόλεμο. Όμως το να κρατάς για 10 μερόνυχτα ένα πιστόλι στο κροταφό άμαχων ομήρων αυτό είναι ένα αβάσταχτο μαρτύριο που μόνο οι πιο πορομένοι φασίστες μπορούν να επιβάλλουν.

Η νέα αεροπειρατία είναι η επέκταση του ιρακίνο-ϊρακίνο πόλεμου στις άλλες χώρες του Κόλπου και πιο πολύ στο Κουβέιτ. Αυτό έχει σαν στόχο η αεροπειρατία.

Οι μουλάδες του Ιράν ισχυρίζονται ότι δεν έχουν καμμία σχέση με τους αεροπειρατές. Όμως τα γεγονότα τους ζωγραφίζουν πίσω από την κάνη των φονιάδων.

Κατ' αρχήν αϊτέ των αεροπειρατών είναι η απελευθέρωση 17 φιλοχομεϊνικών κρατούμενων στο Κουβέιτ.

Δεύτερο: Το Κουβέιτ είναι ο κύριος στόχος, μετά το Ιράκ, το Ιράν και μέχρι τα τώρα έχει δεχθεί πολλές άμεσες επιθέσεις από αυτό (πετρέλαια-φορά του Κουβέιτ στον Κόλπο). Τρίτο: Οι αεροπειρατές που είναι σίτες επικοινωνούν με το αρχηγείο τους στη Βυρπητό όπου και η ισχυρότερη βάση των σιτών έξω από το Ιράν.

Οι χομεϊνικοί της Βυρπητού ανοιχτά άλωσαν στάθηκαν στο πλευρό τους καθώς απείλησαν με την δολοφονία των κρατούμενων από παλιά δυτικών ομήρων στη Βυρπητό, αν οι αεροπειρατές γίνουν αντικείμενο επίθεσης από ομάδες κομάντος.

Τέταρτο: Ο Αραφάτ δήλωσε πριν μεσολαβήσει στην απελευθέρωση των ομήρων ότι το Ιράν είναι από πίσω. Πέμπτο: Το Ιράν είναι η μόνη χώρα που αμέσως δέχτηκε και δίχως όρους εφοδίασε με καύσιμα το αεροπλάνο.

Αυτά είναι τα γεγονότα. Αλλά ακόμα κι αν οι αεροπειρατές αντιστοιχούν σε μια φράξια του σιτισμού και όχι στην επίσημη Τεχεράνη και πάλι οι ηθικοί αυτουργοί βρίσκονται στην ηγεσία του Ιράν. Αυτοί, η γραμμική τους και οι μέθοδές τους εκτρέφουν τέτοια τέρατα.

Αξίζει εδώ τέλος να καταγγείλουμε τη στάση της κυπριακής κυβέρνησης και του ρωσόφιλου εκπροσώπου της που βγήκε να καταδικάσει το γεγονός ότι η Κύπρος χρησιμοποιείται από τις αραβικές χώρες για να λύσουν τις διαφορές τους στο έδαφός της.

Αυτή είναι μια έμμεσσα φιλοϊρακίνο τοποθέτηση καθώς βάζει στο ίδιο τσουβάλι το θύμα και τον θύτη τον καταπατητή κάθε έννοιας διεθνούς δικαίου και αυτόν που καμμία ευθύνη δεν έχει για την καταπάτησή του.

ΓΣΕΕ

Δυναμώνει η σύγκρουση αστικής τάξης και σοσιαλϊμπεριαλισμού για τον έλεγχο

Μια ΓΣΕΕ πραγματικά των εργα-

τών, μια ΓΣΕΕ που να υπερασπίζεται το ψωμί και τον ιδρώτα της εργατιάς από την επίθεση των κυβερνήσεων της αστικής τάξης, όλοι οι εργάτες θα την ήθελαν. Και αυτή θα είχε προκύψει σαν αποτέλεσμα της γνήσιας έκφρασης της εργατικής τάξης, σαν αποτέλεσμα δηλ. της πραγματικής αντιπροσώπευσης των πρωτοβάθμιων και δευτεροβάθμιων οργανώσεων της εργατικής τάξης της χώρας μας. Μια ΓΣΕΕ δηλ. που θα είχε διαμορφωθεί ελεύθερα από τους πραγματικούς ταξικούς συσχετισμούς μέσα στο εργατικό κίνημα και όχι από τους συσχετισμούς ανάμεσα στα κομμάτια της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

Όμως μια τέτοια ΓΣΕΕ δεν υπάρχει. Η σημερινή ΓΣΕΕ είναι ένα όργιο πραξικοπηματισμού, κρατικής παρέμβασης, και νόθευσης της θέλησης της εργατικής τάξης, μια σύναξη από εργατοπατέρες του ΠΑΣΟΚ του ψευτο - ΚΚΕ και της Ν.Δ.

Επί πλέον αυτοί οι εργατοπατέρες αναδείχθηκαν στους πιο μεγάλους απεργοσπαστές, καθώς χτύπησαν τότε ανοιχτά, όπως η κλίκα Ραυτόπουλου, τότε καλυμμένα, όπως οι κρυφοί απεργοσπαστές του ψευτο ΚΚΕ, τον αγώνα των εργατών ενάντια στην πολιτική της πείνας, μέσα από τον «επιστημονικό» απεργοσπαστισμό των 24ωρων ψευτοαπεργιών και με ουρά τους πάντα

την ανυπόληπτη ΔΑΚΕ της Ν.Δ.

Γι' αυτούς τους λόγους οι εργάτες εδώ και πολύ καιρό έχουν γυρίσει την πλάτη σ' αυτή την ΓΣΕΕ καθώς πια όχι μόνο δεν συμμετέχουν στις 24ωρες απάτες αλλά και πολύ - λίγο τους ενδιαφέρει τα όσα συντελούνται τον τελευταίο καιρό στους κόλπους της.

Το αντίθετο όμως συμβαίνει στο στρατόπεδο των εχθρών της εργατικής τάξης. Αυτοί ενώ είναι βαθιά εννομημένοι ενάντια στους εργάτες και τον εργαζόμενο λαό, άλλο τόσο είναι διασπασμένοι για το ποιος θα κυριαρχήσει στη ΓΣΕΕ.

Μέχρι τώρα την ηγεμονία μέσα στην ΓΣΕΕ την έχει η κλίκα Ραυτόπουλου. Αυτή αντιστοιχεί σ' εκείνες τις δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ (Κουτσόγυργας) που δεν θέλουν συγκυβέρνηση με το ψευτοΚΚΕ καθώς αντιστοιχούν στην «απλή» αναλογική, αλλά επιδιώκουν την δικιά τους αυτοδυναμία στην πολιτική και κρατική εξουσία.

Το ψευτο-ΚΚΕ στην προσπάθειά του να πάρει ηγεμονία στη ΓΣΕΕ έρχεται στο πλευρό του την πλειοψηφία του Ε.Γ. του ΠΑΣΟΚ (Αυλιώτης, Τζουμάκας, Γεννηματάς) και επιπλέον πρώτο και καλύτερο τον διπλοπρόσωπο Παπανδρέου. ΟΛη δηλ. την φράξια εκείνη του ΠΑΣΟΚ που θέλει την συγκυβέρνηση με το ψευτοΚΚΕ, στο δρόμο για την υποταγή της χώρας στο ρωσικό σοσιαλϊμπεριαλισμό. Η πά-

λη στη ΓΣΕΕ είναι ένα κομμάτι στη συνολική πάλη που δίνει το ρωσόφιλο μπλοκ για την δική του κυριαρχία.

Το μήλο της έριδας για την σύγκρουση που έχει ξεσπάσει ανάμεσα στις φράξιες μπροστά στο 24ο συνέδριο της ΓΣΕΕ, είναι οι συνταξιούχοι. Αυτοί έχουν γίνει όμηροι στα χέρια του ψευτοΚΚΕ, το οποίο ελέγχοντας την πλειοψηφία των οργανώσεών τους θέλει την αντιπροσώπευσή τους στη ΓΣΕΕ, πράγμα που θα αλλάξει τους συσχετισμούς υπέρ της ΕΣΑΚ στο επικείμενο συνέδριο της ΓΣΕΕ.

Την αντιπροσώπευση αυτή αρνείται η φράξια Ραυτόπουλου ξεροντας ότι θα τελειώσει η δική της κυριαρχία σ' ένα από τα πιο σημαντικά τμήματα του κρατικού μηχανισμού. Αυτός που ελέγχει την ΓΣΕΕ μπορεί να ελέγξει από τα πάνω όλο το εργατικό κίνημα και να το στρέψει στην δικιά του κατεύθυνση, (όσο οι εργάτες δεν κυριαρχούν από την επαναστατική αντίληψη της καταστροφής της αστικής κρατικής μηχανής, όσο δηλ. παραμένουν ανοργάνωτοι σ' ένα επαναστατικό κόμμα). Αυτό το ξέρουν πολύ καλά οι φράξιες της αστικής τάξης και γι' αυτό δίνουν λυσσαλένη μάχη για την ηγεμονία μέσα στη ΓΣΕΕ.

Μια μάχη που μεταφέρεται και σε κατώτερα όργανα, όπως πρόσφατα στο 16ο συνέδριο του ΕΚΑ όπου

η παρουσία αντιπροσώπων των συνταξιούχων, προκάλεσε την αποχώρηση των ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ αφού το προεδρείο, ελεγχόμενο από την ΕΣΑΚ, αρνήθηκε να αποβάλει αυτούς τους εκπροσώπους όπως επίσης να συγκαλέσει ολομέλεια της διοίκησης του ΕΚΑ που θα αποφασίσει για την παραμονή τους ή όχι.

Και ενώ λοιπόν το ψευτοΚΚΕ βρίσκεται προ των πυλών της ΓΣΕΕ, η σύγκρουση των φραξιών μέσα στο ΠΑΣΟΚ γίνεται πιο έντονη.

Πριν δυο βδομάδες, όπως είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο μας, ο υπέρμαχος της «απλής» αναλογικής και της συγκυβέρνησης, υπουργός εργασίας Γεννηματάς που είχε υποσχεθεί στην ΕΣΑΚ ότι το ζήτημα θα λυθεί υπέρ της, συναντιόταν με τον Παπανδρέου στο Καστρί ζητώντας του διεξαγωγή του συνεδρίου στις καθορισμένες ημερομηνίες με αντιπροσώπευση των συνταξιούχων. Την ίδια ώρα η διαπαραταξιακή επιτροπή της ΓΣΕΕ συναντούσε την άρνηση του Κουτσόγυργα να προωθήσει, σαν υπουργός δικαιοσύνης, νόμο που να λύνει το ζήτημα της αντιπροσώπευσης, ενώ ταυτόχρονα την παρέπεμπε σε αναμονή απόφασης του Άρειου Πάγου που θα έβγαζε πολύ αργότερα ίσως από τις 22 Απριλίου, ημέρα διεξαγωγής του συνεδρίου. Αυτό φυσικά βόλευε την Κουτσο-

ΣΥΝΕΧΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

Ένας οχετός σπιάει στο Περιστέρι

Ξαφνικά, μια Δευτέρα, στις 28 του Μάρτη άνοιξε ένας οχετός στο Περιστέρι. Δεν ήταν από τους συνηθισμένους. Δεν ήταν από κείνα τα σκάνδαλα που συγκλονίζουν το ΠΑΣΟΚ καθώς οι φραζιές συγκρούονται ανάμεσα τους βγάζοντας η μια στη φόρα τις αμαρτίες της άλλης. Ούτε ήταν ένα από τα σκάνδαλα, εκείνα τα χρόνια και κλασικά, με τα οποία είναι βαρυσφορωμένη η παλιά δεξιά.

Ήταν σκάνδαλο του ψευτοΚΚΕ. Μέσα στους κόλπους του σοσιαλφασισμού γεννήθηκε αναπτύχθηκε κι έφτασε μέχρι την έκρηξη.

Μπροστά στους εκπληκτους δημότες, στη διάρκεια ενός θυελλώδους δημοτικού συμβουλίου, ο αντιδήμαρχος Κερασουλής κατακραύωνε το ιερό δημαρχιακό τέρας του ψευτοΚΚΕ, το δήμαρχο του Περιστερίου Φωλόπουλο κατηγορώντας τον σχεδόν στα ίσια ότι είναι μπλεγμένος σε οικονομικά σκάνδαλα. Μαζί με τον Κερασουλή στέκονται κι άλλα 14 μέλη του δημοτικού συμβουλίου.

Βέβαια ο Κερασουλής δεν είναι κανένας εχθρός του «ΚΚΕ». Αντίθετα αυτός είναι το «ΚΚΕ» στην περιοχή. Παλιός και δοκιμασμένος σοσιαλφασίστας. Πρόεδρος των οικοδόμων που, κριθική κατάλληλος για μέλος της Κ.Ε. και που φυτεύτηκε στο Περιστέρι ξαφνικά πριν δύο χρόνια, λίγο πριν τις δημοτικές εκλογές.

Ο Κερασουλής και η ομάδα του κατηγορούν τον Φωλόπουλο για «τον τρόπο που χειρίστηκε το θέμα της εξυγίανσης του κυκλώματος προμηθειών ανταλλακτικών και επισκευή αυτοκινήτων του δήμου» για «αιτάρχη συμπεριφορά», και για «αδικαιολόγητες προλήψεις» ημετέρους.

Ο Φωλόπουλος δεν δέχεται τις κατηγορίες και κάνει μήνυση στους 15 για συκοφαντία. Μάρτυρες κατηγορίας είναι όλοι οι 5 σύμβουλοι και οι υπόλοιποι (το σύνολο των συμβούλων είναι 35) δείχνουν να έχουν ευνοϊκή στάση απέναντί του. Ιδιαίτερα το ΠΑΣΟΚ τον αγκαλιάζει και η «Αυριανή» ξεσπάθώνει ενάντια σ' αυτούς που «λερώνουν» τον αγωνιστή.

Όσο για το ψευτοΚΚΕ αυτό παίρνει με σαφήνεια αλλά δίχως πάθος το μέρος του Κερασουλής, ενώ ταυτόχρονα καταγγέλλει τους αντικομμουνιστές που πλάνοι από την κρίση στο Περιστέρι για να επιτευχθούν στο κόμμα. Στο τέλος μπροστά στο μεγάλο θόρυβο καταλήγει να πει ότι το πρόβλημα είναι «τοπικό» και ο Κερασουλής να κάνει μια μετριοπαθή δήλωση «μη πόλεμο» με τον Φωλόπουλο.

Τι συμβαίνει σ' αυτή την ιστορία; Ποιός είναι καθαρός και ποιός βρόμικος;

Εμείς δεν βλέπουμε καμιά καθαρή πλευρά σ' αυτή την ιστορία. Κατ' αρχήν ο Κερασουλής και ο Περιστός που στέκεται πίσω του σίγουρα δεν είναι καθαροί. Αυτοί βγαίνουν τώρα να είναι καταγγελλείς ενώ πριν ενάμιση χρόνο σήκωναν στα ύψη των Φωλόπουλο για να τον βγάλουν δήμαρχο. Ούτε είναι δυνατόν να έμειναν μόλις τελευταία ότι κάτι κακό συμβαίνει στη Δημαρχία όταν ο Φωλόπουλος ήταν τόσο χρόνια δήμαρχος Περιστερίου και πάντα κάτω από τον πολιτικό έλεγχο του ψευτοΚΚΕ.

Όμως υπάρχουν στοιχεία ότι έγιναν παλιά, πριν τις εκλογές του '82 εσωκομματικές καταγγελλίες για κακοδιαχείριση χρημάτων ενάντια στο Φωλόπουλο από 7 δημοτικούς συμβούλους του ψευτοΚΚΕ. Αυτές οι καταγγελλίες είχαν βρει τότε αντιμετώπιση τον Περιστό παρ' όλο που οι 7 είχαν φτάσει στο σημείο να συστήσουν επιτροπή έρευνας. Εκείνες οι καταγγελλίες είναι πανομοιότυπες με τις σημερινές και συμμετέχει σ' αυτές τουλάχιστον ένα πρόσωπο που συμμετέχει και στις σημερινές, κάποιος Κ. Σιώμος (στοιχεία του βήματος της 3 Απριλίου).

Ούτε πάλι μπορεί να είναι καθαρή δουλειά το γεγονός ότι ο Κερασουλής βάζει ζήτημα αφού έχει αποφασίσει ο Φωλόπουλος να τον παύσει από αντιδήμαρχο και μόλις 6 μέρες πριν την λήξη της αντιδημαρχίας του.

Είναι φανερό ότι το σκάνδαλο βγήκε στην επιφάνεια σαν εκβιασμός από την πλευρά του Κερασουλής και του επίσημου μηχανισμού του ψευτοΚΚΕ, γιατί ο Φωλόπουλος είχε σπασίσει δικό του μπαϊράκι στο Δήμο. Είχε δηλαδή φτιάξει τη δικιά του μικρή αυλή πολιτικά και διοικητικά. Αν δεν επρόκειτο για εκβιασμό οι καταγγελλίες θα είχαν γίνει νομίτερα και πάντως, όχι τη στιγμή της καθάρσεως του Κερασουλής. Αυτό ανεξάρτητα από το αν Φωλόπουλος είναι πραγματικά δεμένος με «μίζες» ή όχι.

Εννοείται ότι στη δεύτερη περίπτωση το ψευτοΚΚΕ θα είναι ένοχο ε-

νός ακόμα συνηθισμένου γι' αυτό σοσιαλφασιστικού πολέμου λάσπης.

Σ' ότι αφορά τον Φωλόπουλο αυτός είναι ένας έμπειρος ρεβιζιονιστής που για χρόνια ολόκληρα έμεινε σκαρφαλωμένος στη Δημαρχία ταυτιζόμενος απόλυτα με τις πολιτικές, ιδεολογικές και οργανωτικές δραστηριότητες του σοσιαλφασισμού στην περιοχή.

Η ευασθησία του έρχεται όψιμη στις καταγγελλίες γιατί αντιδράει μόνο όταν αυτές εκδηλώνονται ανοιχτά. Εφ' όσον υπήρχε καταγγελία εναντίον του σε εσωκομματικό επίπεδο από το 1982 αυτός θα είχε ξεκαθαρίσει από τότε με το ψευτοΚΚΕ αλλά και θα είχε βάλει ανοιχτά μπροστά στο λαό μια τέτοια υπονόμευση. Θα είχε φροντίσει αυτός να την φέρει στην επιφάνεια.

Έτσι λοιπόν και σε κάθε περίπτωση, είτε υπάρχει είτε δεν υπάρχει οικονομική ή διοικητική ατασθαλία, αυταρχισμός ή οτιδήποτε άλλο, και οι δύο πλευρές είναι λερωμένες.

Στην πραγματικότητα αποδεικνύεται πόσο λερωμένο είναι το ψευτοΚΚΕ και πόσο προχωρημένη η εσωτερική του αποσύνθεση. Γιατί είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο αυτό το κόμμα πλάθει και καθιερώνει τους «ήρωες» του καθώς και ο τρόπος με τον οποίο τους ξεφτιλίζει όταν χρεωκοπήσουν ή όταν δεν κάνουν τα χατήρια. Ποιός απλός άνθρωπος του λαού θα περίμενε ότι πίσω από την ηρωϊκή σοβαροφάνεια και το στόμφο του ψευτοΚΚΕ στο Περιστέρι, πίσω από τον «κομμουνιστή» δήμαρχο και τους μακροχρόνιους αγώνες του, πίσω απ' όλη αυτή την καλοστημένη παράσταση κρύβονται εκβιασμοί, απειλές κάθε είδους και κομίνες του χαμηλότερου επιπέδου;

Μερικοί το ψιθύριζαν, αρκετοί το υπόθεταν αλλά άπο πολλοί το μάθαν τελευταίοι και αυτή είναι η διαφορά του ρεβιζιονισμού από την στάση που θα είχε σε μια τέτοια περίπτωση ένα λαϊκό και δημοκρατικό κόμμα αν είχε στους κόλπους της ένα κακό στοιχείο. Θα κινητοποιούσε το λαό γι' αυτό ανοιχτά και θα ξεκαθάριζε το ζήτημα από την πρώτη στιγμή που θα πρόκυπτε. Δεν θάκανε ποτέ μια ξαφνική πραξικοπηματική κίνηση 15 συμβούλων ερήμην του λαού, μια κίνηση που προδίνει και κάποια συννομοσία. Επί πλέον ένα τέτοιο κόμμα δεν θάαλεγε ποτέ ότι ένα τέτοιο ζήτημα είναι «τοπικό» αλλά θα αποκάλυπτε αντίθετα την γενικότερη σημασία του. Τέλος δεν θα σταμάταγε τις καταγγελλίες, ούτε θα κίταζε να υποβαθμίζει το ζήτημα, όπως έκανε ο Κερασουλής που μετά από όλα αυτά βγήκε να πει πως δεν βάζει ζήτημα ότι ο Φωλόπουλος έκανε ατασθαλίες.

Αυτή είναι η δράση του ρεβιζιονισμού. Με αυτή την υπόθεση ο λαός μας παίρνει μια μικρή γνώση του πως θα ασκήσουν οι υποταχτικοί του σοσιαλμπερλιασμού την εξουσία, αν ποτέ την καταλάβουν. Αφού τώρα που τηρούν όλα τα προσχήματα των καθώς πρέπει αριστογράφων και με την εξουσία μόνο σε ένα Δήμο φέρνονται μ' αυτό τον τρόπο, μπορεί κανείς να φανταστεί τι θα κάνουν όταν θανάτι ανεξέλεγκτοι χάρι στο σοσιαλφασισμό που θ' ασκήσουν και όταν δεν θα έχουν ένα Δήμο αλλά ένα κράτος να διαχειρίζονται.

Σήμερα σε κάθε Δήμο το ψευτοΚΚΕ δίνει ένα πολύ καλό δείγμα των προθέσεων και του στόλου. Παντού η κομματική του γραφειοκρατία στήνει τα μικρά της φέουδα, προωθώντας του υποταχτικούς της σε όλα τα πόστα και εξαγοράζοντας συνειδήσεις οικονομικά εξαθλιωμένων ανθρώπων του λαού. Αυτή η γραφειοκρατική αστική τάξη είναι ακόμα πιο ευλόγητη και πιο πανούργα από την πασοκική γραφειοκρατία και τρομοκρατεί τους πάντες με τις αλαζονικές της κραυγές για κάποιο υπαρκτό ή ανύπαρκτο αγωνιστικό παρελθόν, για συνέπεια στο μαρξισμό και την επανάσταση και άλλους ελεεινούς ισχυρισμούς. Αλλά ζέρει θαυμάσια να δένεται με τα παλιά τμήματα της αστικής τάξης σε κάθε περιοχή με εργολάβους, βιομηχανούς μέσα από τις προμήθειες, αλλά και με παπάδες και όποια καθυστέρηση μπορεί κανείς να φανταστεί. Έτσι εκτρέφεται και αναπτύσσεται αυτή η γραφειοκρατία. Έτσι βρίσκει την ευρύτερη κοινωνική της βάση, ενώ η ρίζα της βρίσκεται πάντα στο Κρεμλίνο εκεί όπου συνομοτεί για την παγκόσμια ηγεμονία η νεοσαρική μονοπωλιακή αστική τάξη νέου τύπου.

Αυτά προδίνει το «μικρό σκάνδαλο» στο Περιστέρι. Αυτά τα πολύτιμα μαθήματα δίνει από τώρα στο λαό μας η αντιδραστική κλίκα του ψευτοΚΚΕ. Οι μέρες της κορχαρίας της στην πραγματικότητα δεν θάβουν πολλές. Ο λαός απεχθάνεται κάθε εκμεταλλευτή και καταχραστή, ιδιαίτερα τους υποκριτές ανάμεσα σ' αυτούς.

ΓΣΕΕ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

γωνιγική κλίκα, που ήθελε ένα συνέδριο στα μέτρα της.

Αμέσως μετά, στην σύσκεψη στο Καστρί με Παπανδρέου - Γεννηματά - Κουτσόγιωργα - Ραυτόπουλο, ο Παπανδρέου παίζοντας το αγαπημένο του χαρτί του «κεντριστή» σε φιλοσοφική όμως καταύθυνση, πρότεινε ούτε λίγο ούτε πολύ να τα βρει η ΠΑΣΚΕ με την ΕΣΑΚ (με άλλα λόγια να σταματήσει την κόντρα του ο Κουτσόγιωργας) έστω και με αναβολή του συνεδρίου ως τον Ιούνιο.

Όμως τα πράγματα δεν σταμάτησαν εκεί. Ο Κουτσόγιωργας έδειξε να μην συμφωνεί, οπότε χρειάστηκε νέα συνάντηση στο Καστρί.

Στις αντεργατικές αυτές ζυμώσεις και στα παζάρια κορυφής μπήκαν οι φραζιές με πλήρη σύνθεση. Η νέα σύσκεψη μαζεύει τους Γεννηματά, Τζοχατζόπουλο, Γιαννόπουλο, Κουτσόγιωργα, Τζουμάκα, Παπαναγιώτου, φυσικά τον Παπανδρέου και τον Λαλιώτη. Ο τελευταίος σε προηγούμενη σύσκεψη του Ε.Γ. είχε κάνει εισήγηση για κανονική διεξαγωγή του συνεδρίου με «ενωτικό» χαρακτήρα και δημοκρατική συνεργασία» πράγμα που είχαν αποδεχτεί όλοι οι φιλορώσοι του Εκτελεστικού.

Όμως η απόφαση είναι άλλη. Την απόφαση ανακοινώνει ο Ραυτόπουλος την άλλη μέρα βάζοντας δύο όρους: α) τον αποκλεισμό εκπροσώπων των συνταξιούχων και β) τον αποκλεισμό των οργανώσεων - φαντασμάτων (πράγμα που έτσι κι' αλλιώς ήθελε η διαπαραταξιακή επιτροπή πλην της ΠΑΣΚΕ).

Ήταν φυσικό λοιπόν η απόφαση αυτή να προκαλέσει την αντίδραση του ψευτοΚΚΕ. Κι' αυτό γιατί το ψευτοΚΚΕ τα θέλει όλα. Όλες τις προηγούμενες μέρες που εκδηλωνόταν η σύγκρουση ανάμεσα στις πασοκικές φραζιές, το κόμμα αυτό παρέμενε αθέατο στη γωνία, αφήνοντας την ρωφισίλη παπανδρείκη κλίκα να δίνει για λογαριασμό του την μάχη, και να εισπράττει, όπως και η άλλη φράζια, το κόστος μιας τέτοιας σύγκρουσης, προκαλώντας ταυτόχρονα την ειρωνεία και την κοροϊδία όλων των εργαζόμενων για τα παζάρια κορυφής. Τώρα που αυτή η απόφαση φαντάζει σαν προδόν συμβιβασμού της παπα-ντρείκης κλίκας (στην ουσία κέρδιμα χρόνου για την αντεπίθεση των φιλορώσικων δυνάμεων) στην Κουτσόγιωργα φράζια, και μεταθέτει την ηγεμονία του ψευτοΚΚΕ σε διαφορετικό χρόνο, βγήκε να ξελαρρυγιάσει για «κεντριστική παρέμβαση». Κι' αυτό όταν όλο το προηγούμενο διάστημα τηρούσε σιγή ιχθύος όταν προωθούσε το ίδιο την κρατική παρέμβαση, στέλλοντας τον αγαπημένο του Γεννηματά να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά, αλλά και μέσα από την διαπαραταξιακή επιτροπή όταν ζητούσε από τον Κουτσόγιωργα να κανονίσει με νόμο το ζήτημα της εκπροσώπησης των συνταξιούχων.

Όμως το ψευτοΚΚΕ ποτέ δεν νταστίκε για τα συμφέροντα των συνταξιούχων, αλλά και όλης της εργατικής τάξης. Γι' αυτό το κόμμα, το εργατικό κίνημα μετράει μόνο σαν έδρες. Πόσες καρέκλες του δίνει. Βέβαια, όπως είπαμε, η σημερινή μάχη δεν κρίνει απλά το ζήτημα της ηγεμονίας στη ΓΣΕΕ αλλά το ζήτημα της αυτοδυναμίας του κυβερνητικού σχήματος, την συγκυβέρνηση δηλ. ψευτοΚΚΕ - Παπαντρείκης κλίκας.

Ένα πραγματικό κομμουνιστικό κόμμα σαν πρώτο του καθήκον θα είχε την υπεράσπιση του ψωμί του εργατία, την πάλη για πραγματικές αυξήσεις στα μεροκάματα και τους μισθούς. Αυτό ταυτόχρονα θα ανέβαζε το βιοτικό επίπεδο των συ-

νταξιούχων. Παράλληλα θα προωθούσε την εκπροσώπηση των συνταξιούχων σε όλα τα όργανα ενός τέτοιου ταξικού και δημοκρατικού κινήματος γιατί οι οργανώσεις των συνταξιούχων είναι αναπόσπαστο κομμάτι του εργατικού συνδικαλισμού κινήματος.

Το ψευτοΚΚΕ δεν κάνει τίποτε απ' όλα αυτά. Όχι μόνο δεν αρνείται τον χαρακτήρα της σημερινής ΓΣΕΕ, την κρατική παρέμβαση και τον πραξικοπηματισμό αλλά αντίθετα την υποστηρίζει και υποτάσσει το εργατικό κίνημα στις ενδοσυνδικαλικές αντιθέσεις και στις μερίδες της αστικής τάξης που προσβλέπουν στο σοσιαλμπερλιασμό. Αν το ψευτοΚΚΕ ήθελε πραγματικά την εκπροσώπηση των συνταξιούχων θα έπρεπε να βάλει ζήτημα καταστατικού συνεδρίου της ΓΣΕΕ, ώστε να δώσει την πάλη για αλλαγή του καταστατικού της, που απαγορεύει την συμμετοχή των οργανώσεων των συνταξιούχων. Αντίθετα γίνεται υπέρμαχο της κρατικής παρέμβασης όταν ζητάει νόμους που να λύνουν από τα πάνω τα ζητήματα του συνδικαλιστικού κινήματος.

Η εκπροσώπηση λοιπόν των συνταξιούχων, αν τελικά αυτή γίνει στο συνέδριο της ΓΣΕΕ, δεν θα κρίνει σε τίποτε τα συμφέροντά τους παρά μόνο σ' ένα σημαντικό βαθμό την πάλη που δίνει το ψευτοΚΚΕ απέναντι στα τμήματα της αστικής τάξης που του αντιστέκονται. Όμως αυτή η πάλη δεν κρίθηκε.

Ήδη η ΠΑΣΚΕ αποφάσισε την αναβολή του συνεδρίου. Η ΕΣΑΚ φωνάζει ενάντια σ' αυτή την αναβολή. Όμως στο βάθος μια τέτοια αναβολή είναι στην δικιά της κατεύθυνση. Και αυτό γιατί δείχνει πως χωρίς τους συνταξιούχους δεν μπορεί να γίνει σήμερα το ψευτοσυνέδριο της ΓΣΕΕ.

Το ζήτημα θα κριθεί με την απόφαση του Άρειου Πάγου, μια απόφαση που δεν μπορεί να είναι έξω από την γενικότερη «αριστερή στροφή» που επιχειρείται σήμερα.

Από την άλλη μεριά η αντεργατική φράζια Κουτσόγιωργα - Ραυτόπουλο έχει δείξει πόσο βαθιά περιφρονεί τους συνταξιούχους και την εργατική τάξη. Πάνω απ' όλα με την στρίγγλη με όλα τα μέσα της πολιτικής της κείνας. Η επίθεση της φράζιας των «Αυριανιστών» ενάντια στην εργατική τάξη, την έχουν κάνει μισητή σε τόσο βαθμό ώστε όσο μέτρα και να πάρει για να διασώσει, δεν θα μπορέσει να αντισταθεί στην επέλαση του ψευτοΚΚΕ και των φιλορώσικων του ΠΑΣΟΚ μέσα στη ΓΣΕΕ και στην κρατική εξουσία.

Μια ΓΣΕΕ που θα είναι ίδια και χειρότερη με την προηγούμενη καθώς χειρότερη και πιο ύπουλο αντεργατικές εργατοπατέρες θα διαδεχτούν τους πρώτους.

Η εργατική τάξη δεν έχει να κερδίσει τίποτε απ' όλα αυτά. Κανένα συνέδριο και καμιά ΓΣΕΕ δεν θα δώσουν πίσω τον κλεμμένο ιδρώτα της από το κρατικό ρηματοστικό κεφάλαιο και συνολικά από την αστική τάξη. Ούτε βέβαια θα προωθήσει, όποια ΓΣΕΕ και να προκύψει, τα συμφέροντά της.

Η εργατία πρέπει όχι μόνο να καταγγείλει αυτό το συνέδριο και τα παζάρια κορυφής των ανοιχτών και κρυφών εχθρών της, αλλά και να εμπνεύσει στην δικιά της οργάνωση και πάλη. Στην αυτόνομη και ανεξάρτητη, από τα κόμματα του μπερλιασμού και της αστικής τάξης, δράση της, μοναδικό εργατή των συμφερόντων της. Να μπει μπροστά στον αγώνα του εργαζόμενου λαού και να μην αφήσει να πραγματοποιηθούν τα σχέδια της παλιάς δεξιάς όσο και της πιο επίφοβης για την χώρα και τον λαό νέας δεξιάς.

ΤΟ ΡΩΣΟΦΙΛΟ ΜΠΛΟΚ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ ΜΕ ΤΙΣ ΗΠΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

Αμερικάνους, αλλά και ταυτόχρονα να συσπειρώσει στο εσωτερικό εκείνα τα τμήματα της αστικής τάξης που φοβούνται μια επίθεση της Τουρκίας σε περίπτωση ελληνοαμερικανικής σύγκρουσης. Αλλά ταυτόχρονα να διαμορφώσει και συσχετισμούς τους πιο ευνοϊκούς για τον σοσιαλμπερλιασμό, τόσο με την οδοντοποίηση της Τουρκίας αλλά και το σημαντικότερο, με το πολιτικό κέρδιμα της Κύπρου. Αυτά ακριβώς έρχονται να δείχνουν τα ίδια τα γεγονότα και η όξυνση στις ελληνο - αμερικανικές σχέσεις. Και πράγματι βρισκόμαστε μπροστά σε μια τέτοια όξυνση. Μια όξυνση που όχι μόνο δεν φαίνεται να οδηγεί σε μια νέα συμφωνία για τις βάσεις, αλλά και που μπορεί δυναμώνοντας τους συσχετισμούς προς όφελος του ρωσόφιλου μπλοκ να οδηγήσει στην απομακρυσμένη τους. Είναι χαρακτηριστικό και αξίζει εδώ να αναφέρουμε ένα απόσπασμα από ένα άρθρο στο ΒΗΜΑ στις 10 Απριλίου: «Κάτω από τις συνθήκες αυτές εύκολα γίνεται αντιληπτό ότι ο πεπτικός γύρος των συνομιλιών, που θα αρχίσει στην Αθήνα στις 18 Απριλίου, θα είναι ο αποφασιστικός. Αν δηλαδή δεν υπάρξει συμφωνία και στον γύρο αυτόν, τότε είναι πολύ πιθανόν να διακοπεί οι διαπραγματεύσεις. Εκτός αν πραγματοποιηθεί τελικά και ο έκτος γύρος που έχει συμφωνηθεί να γίνει στην Ουάσινγκτον τον Μάιο».

Τη στιγμή αυτή, λοιπόν, υπάρχει πλήρης αβεβαιότητα ως προς το μέλλον των αμερικανικών βάσεων στην Ελλάδα. Το μόνο βέβαιο είναι ότι στο τέλος Ιουλίου η ελληνική κυβέρνηση θα αποστείλει τη γραπτή προειδοποίηση προς την αμερικανική πλευρά για τον τερματισμό της παρούσας συμφωνίας. Βέβαιο είναι επίσης ότι όσο περισσότερο θα πλησιάζει ο χρόνος των εκλογών τόσο δυσκολότερο (για ενόμιους λόγους) θα είναι να υπογραφεί μια συμφωνία.

Αν όμως όπως και θεωρείται πολύ πιθανόν, δεν υπάρξει συμφωνία πριν από τις εκλογές, θα υπάρξει αρκετός χρόνος μετά τις εκλογές για τη νέα κυβέρνηση να διαπραγματευθεί μια νέα συμφωνία. Ας μην ξεχνούμε ότι η παρούσα συμφωνία προβλέπει ότι οι βάσεις θα απομακρυνθούν οριστικά από την Ελλάδα τον Μάιο του 1990, ενώ η αμερικανική ημερομηνία των εκλογών είναι ο Ιούνιος του 1989».

ΛΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Στο παραπάνω απόσπασμα φαίνεται καθαρά όλος ο εφησυχασμός και το κέρδιμα χρόνου που θέλει ο Παπανδρέου. Το επιχείρημα είναι πως τώρα λόγω εκλογών δεν μπορεί να υπογραφεί συμφωνία αλλά μετά τις εκλογές θα δοίμε τι θα γίνει.

Πώς λοιπόν θα πάρει τις εκλογές ο Παπανδρέου; Σαφώς σε ένα αντιαμερικανικό κλίμα, σε μια δηλαδή πολιτική συμμαχία με το ψευτοΚΚΕ. Χρειάζεται λοιπόν μια «αρι-

στερή στροφή» ή καλύτερα ένα χτύπημα αυτού που το ψευτο - ΚΚΕ ονόμασε «δεξιά στροφή». Εκείνων δηλαδή των δυνάμεων που θέλουν αυτοδυναμία του ΠΑΣΟΚ και όχι την «απλή αναλογική» του ψευτο - ΚΚΕ.

Έτσι λοιπόν με μια τέτοια ταχτική το ρωσόφιλο μπλοκ εξασφαλίζει δυο πράγματα: α) Την άσκηση των πιο αδύνατων πιέσεων από την μεριά του αμερικανικού ιμπεριαλισμού για την μη υπογραφή της συμφωνίας και β) Το εσωτερικό δυναμισμό του. 'Ηδη όλες οι πολιτικές εξελίξεις κινούνται σ' αυτή την δεύτερη κατεύθυνση.

Στο ζήτημα της ΓΣΕΕ το ρωσόφιλο μπλοκ με επικεφαλής την ΕΣΑΚ, την πλειοψηφία του Εκτελεστικού Γραφείου του ΠΑΣΟΚ, και τον Γεννηματά και τον ίδιο τον Παπανδρέου κονταροχτυπήθηκαν ανοιχτά με τον Κουτσόγιωργα - Ραυτόπουλο ακριβώς πάνω στο ζήτημα της αυτοδυναμίας» και ανεξάρτητά από την προσωρινή «ανακαχή» βαδίζοντας ολοταγώς για την ηγεμονία μέσα στη ΓΣΕΕ. Μια τέτοια εξέλιξη χαρακτηρίζει γενικότερα και το χρώμα του φημολογούμενου ανασηματισμού. Ενός ανασηματισμού που σύμφωνα με τα όσα γράφονται στον τύπο θα στοχεύσει τους φορείς της «δεξιάς στροφής» μέσα στην κυβέρνηση. (Τρίτση, Δροσογιάννη, Μπαντουβά κ.λπ.)

Όμως το μεγάλο ζήτημα είναι η λεγόμενη απλή αναλογική. Και ένα τέτοιο εκλογικό σύστημα που θα

φέρει το ψευτο - ΚΚΕ στην κυβέρνηση δεν μπορεί παρά να περάσει σαν ένα ζήτημα για την «ενότητα των αντιαμερικανικών δυνάμεων» μπροστά στην όξυνση.

Όλα λοιπόν δείχνουν ότι οι μήνες που έρχονται θα είναι σημαντικοί για τις πολιτικές εξελίξεις.

Οι δυο υπερδυνάμεις και οι υποταχτικούς τους στη χώρα ετοιμάζουν τα σχέδιά τους, δυναμώνουν τα στρατοπέδα τους και ετοιμάζονται για σύγκρουση. Ο λαός μισεί τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και θέλει την χώρα του πραγματικά ανεξάρτητη χωρίς ξένες βάσεις και κάθε λογής «προστάτες». Όμως απάνω σ' αυτό το μίση του και σηκώνονται δόξες της σημαίας της αριστεράς νέου και πιο επικίνδυνου εχθρού του, όχι μόνο θα πατήσουν και θα δημαγωγούν, αλλά θα προσπαθήσουν να τον διασπάσουν και να τον επιβάλλουν τον δικό τους φασισμό, το σοσιαλφασισμό.

Γι' αυτό είναι απαραίτητο να ετοιμάσει και ο λαός το δικό του στρατόπεδο, τα δικά του ιδεολογικά και πολιτικά όπλα μπροστά σ' αυτή τη σύγκρουση.

Η ενότητα του εργαζόμενου λαού, η οργάνωση και η πάλη του πάνω στις άμεσες οικονομικές του διεκδικήσεις, αλλά και πάνω σ' ένα πρόγραμμα υπεράσπισης της δημοκρατίας και της ανεξαρτησίας στο πλευρό των λαών και των χωρών που παλεύουν και αντιστέκονται στον ηγεμονισμό των υπερδυνάμεων, είναι σήμερα άμεση ανάγκη.

ΓΡΑΦΤΕΙΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ ΣΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ»

Εξάμηνη συνδρομή εσωτερικού 350 δραχ.
Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 700 δραχ.
Ετήσια συνδρομή εξωτερικού 6 δολ.

Πριν μερικούς μήνες δημοσιεύσαμε ένα εκτεταμένο απόσπασμα από την προσούρα που δημοσιεύτηκε το 1977 στην «Λαϊκή Ημερησία» στην οποία εκτίθεται η θεωρία του Πρόεδρου Μάο για τους τρεις κόσμους. Σε εκείνη την δημοσίευση δόσαμε βάρος στο πρώτο μέρος της προσούρας που αφορούσε τον πρώτο κόσμο και ιδιαίτερα την επιθετικότητα του ρωσικού σοσιαλϊμπεριαλισμού. Σήμερα δημοσιεύουμε απόσπασμα από την ίδια προσούρα με τίτλο: «Οι χώρες και οι λαοί του Τρίτου Κόσμου».

«Οι χώρες και οι λαοί του τρίτου κόσμου αποτελούν την κύρια δύναμη που μάχεται τον ιμπεριαλισμό, τον αποικισμό και τον ηγεμονισμό»

Οι χώρες και οι λαοί του Τρίτου Κόσμου είναι η κύρια δύναμη στην πάλη σε παγκόσμια κλίμακα ενάντια στον ηγεμονισμό των δύο υπερδυνάμεων, τον ιμπεριαλισμό και την αποικιοκρατία. Σε ένα μήνυμα του στις 25 Οκτώβρη 1966 ο Πρόεδρος Μάο έλεγε: «Η επαναστατική θύελλα στην Ασία, την Αφρική και τη Λατινική Αμερική θα δώσει σίγουρα ένα αποφασιστικό και συντριπτικό χτύπημα στο σύνολο του παλαιού κόσμου». Αυτή είναι η επιστημονική πρόβλεψη και η φυλή αξιολόγηση από τον Πρόεδρο Μάο για το ρόλο των λαών της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής σαν την κύρια δύναμη στην αντιιμπεριαλιστική επαναστατική πάλη σε παγκόσμια κλίμακα.

Πάνω σε ποιές βάσεις στηρίζεται αυτή η άποψη; Μετά το τέλος του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου, οι επαναστατικοί λαοί της Ασίας, της Αφρικής, της Λατινικής Αμερικής και άλλων περιοχών που σταθήκαν στην πρώτη γραμμή του αντιιμπεριαλιστικού και αντιαποικιοκρατικού αγώνα, έχουν διεξαγάγει τον ένα μετά τον άλλο τους ένοπλους επαναστατικούς αγώνες και έχουν πετύχει μια σειρά από θαυμαστές νίκες που έχουν αλλάξει την όψη του κόσμου. Αυτό έχει εμπνεύσει και ενισχύσει σημαντικά το παγκόσμιο προλεταριάτο και τους λαούς όλων των χωρών στους αντιιμπεριαλιστικούς επαναστατικούς τους αγώνες. Η νικηφόρα Κινεζική επανάσταση το 1949, η νίκη στον Κορεατικό πόλεμο της αντιστάσης στην εισβολή των ΗΠΑ και για την υπεράσπιση της πατρίδας το 1953, η Συνδιάσκεψη των Αφροασιατικών χωρών στο Μπαντιονγκ το 1955, η νίκη του Λαϊκού λαού στον πόλεμο για τη Διώρυγα του Σουέζ το 1956, οι νίκες σε μια σειρά από εθνικά δημοκρατικά κινήματα στη Λατινική Αμερική από τον Κουβανέζικο επαναστατικό πόλεμο το 1959 μέχρι τον αγώνα της Χιλής για τη δημοκρατία στις αρχές του 1970, η νίκη στον Αλγερινό εθνικοαπελευθερωτικό πόλεμο το 1962, οι συγκλονιστικοί ηρωικοί αγώνες που διεξάγονται οι λαοί πολλών Ασιατικών και Αφρικανικών χωρών για να καταχτήσουν και να διασφαλίσουν την ανεξαρτησία τους τη δεκαετία του '60, η αποκατάσταση της Κίνας στη νόμιμη θέση της στα Ηνωμένα Έθνη το 1971, οι νίκες που κατήχτησαν οι λαοί του Βιετνάμ, της Καμπότζης και του Λάος στους πολέμους τους ενάντια στην επιδρομή των ΗΠΑ και για τη σωτηρία της πατρίδας το 1975, οι νικηφόροι πόλεμοι για την ανεξαρτησία στη Γουινέα - Μπισάου και τη Μοζαμβίκη και η πρόδοσι των πολέμων για την ανεξαρτησία σε άλλες χώρες το 1970, τα ισχυρά χτυπήματα που κατάφεραν η Αίγυπτος, το Σουδάν και άλλες χώρες ενάντια στις Σοβιετικές μηχανορραφίες για τον έλεγχο και την υπονόμευση, η επίγνωση του λαού του Ζαίρ στην αποκρούση της εισβολής από Ρώσους μισθοφόρους το 1977, η έπισηση των Αραβικών χωρών και του Παλαιστινέζικου λαού στη διεξαγωγή του αντιστασιακού πόλεμου και άλλων, η πάλη ενάντια στην εισβολή τις τελευταίες δύο δεκαετίες, η αυξανόμενη αντίσταση των Αφρικανικών λαών στον ρατσισμό των λευκών, η ένταση των εθνικών δημοκρατικών κινήματων των λαών της Νοτιοανατολικής Ασίας παρ' όλα τα εμπόδια και η ανεξαρτησία που κατήχτησαν περισσότερες από ογδόντα χώρες στην Ασία, την Αφρική, τη Λατινική Αμερική και σε άλλα μέρη του κόσμου τις τελευταίες τρεις δεκαετίες όλες αυτές οι μεγαλειώδεις νίκες αποτελούν μια ισχυρή κινητήρια δύναμη που προώθη την επαναστατική αλλαγή στο μεταπολεμικό κόσμο. Το αποικιοκρατικό σύστημα έχει καταρρεύσει από τα χτυπήματα. Ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ, η υπερδύναμη που εμφανίστηκε πρώτη, έχει δεχτεί ιστορικές ήττες και ο Σοβιετικός σοσιαλϊμπεριαλισμός, η άλλη υπερδύναμη που εμφανίστηκε αργότερα στο προσκήνιο, έχει μπει ήδη στα χνάρια των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο Τρίτος Κόσμος έχει γίνει η κύρια δύναμη σε παγκόσμια κλίμακα στον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, την αποικιοκρατία και τον ηγεμονισμό και αυτό έχει εγκαινιάσει μια νέα και χωρίς προηγούμενο κατάσταση. Πως πρέπει να την εχτιμήσουμε.

Πρώτο, το 3 δισεκατομμύρια υποδουλωμένοι λαοί που αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού της γης έχουν αποτινάξει ή απελευθερώνονται από τα δεσμά της αποικιοκρατίας. Αυτό δείχνει ότι μια ριζική και ιστορική αλλαγή έχει συμβεί στο σύστημα των διεθνών ταξικών δυνάμεων. Από την πρώτη στιγμή που τα έθνη καταπίεστηκαν, πρόβλεψαν αντιστάση σ' αυτή την κατάσταση. Στη διάρκεια όμως των αιώνων, με ελάχιστες εξαιρέσεις, η αντίσταση αυτή ήταν σποραδική και απομονωμένη. Μια τρομαχτική αλλαγή εμφανίστηκε μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση. Σε αρκετές χώρες οικοδομήθηκαν Κομμουνιστικά Κόμματα και διεξαχθηκαν σε πλατιά κλίμακα αντιιμπεριαλιστικοί επαναστατικοί αγώνες κάτω από την καθοδήγηση του προλεταριάτου και με κύριο στήριγμα την εργατοαγροτική συμμαχία. Καταχτήθηκαν μεγάλες νίκες και συσσωρεύτηκε πολύτιμη εμπειρία. Συνολικά όμως, δεν υπήρχε ακόμα ένα ενιαίο κίνημα σε παγκόσμια κλίμακα. Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος επέταξε σημαντικά τον επαναστατικό ρυθμό της ιστορίας. Και σήμερα ακόμα, ο Τρίτος Κόσμος περιλαμβάνει πάνω από το 70% του πληθυσμού της γης που αποτελείται από καταπιεζόμενα έθνη, καταπιεζόμενες χώρες και σοσιαλιστικές χώρες, αλλά εντέλως διαφορετικά απ' ότι την εποχή του Δέντον, αυτές οι χώρες, έχουν γίνει μια παγκόσμια αντιιμπεριαλιστική στρατιά που βρίσκεται σε μια πορεία σφοδρών παγκόσμιων επαναστατικών αγώνων. Σε έκταση και ένταση, σε επιτεύγματα και εμπειρία, ο σημερινός αγώνας έχει κατά πολύ ξεπεράσει τους αγώνες στο παρελθόν. Ένας μεγάλος αριθμός από χώρες του Τρίτου Κόσμου έχει τώρα το δικό του στρατό και έχει απαλλαγεί, σε διάφορους βαθμούς από την επιρροή της αποικιοκρατίας. Η Κίνα που είναι το ένα πέμπτο της ανθρωπότητας, έχει μετατραπεί από μια μισοαποικιακή και μισοφεουδαρχική χώρα σε ένα μεγάλο σοσιαλιστικό κράτος. Μαζί με άλλες σοσιαλιστικές χώρες που παραμένουν σταθερές στην πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό, στέκεται αποφασιστικά στο πλευρό των άλλων χωρών του Τρίτου Κόσμου και έχουν γίνει μια ρωμαλέα δύναμη στον Τρίτο Κόσμο.

Δεύτερο, εκτεθειμένοι όπως ήταν στην πιο αδίσταχτη καταπίεση, οι χώρες και οι λαοί του Τρίτου Κόσμου έχουν γίνει οι πιο αποφασιστικοί στην αντίστασή τους. Ο Λένιν έλεγε: «Οι αποικίες έχουν κατακτηθεί με τη φωτιά και το σίδερο». Με τον ίδιο τρόπο, μόνο μέσα από τη φωτιά και το σίδερο μπορούν οι αποικιακοί λαοί να πετύχουν την πλήρη απελευθέρωση. Ο παγκόσμιος ιμπεριαλισμός δεν μπορεί να αναπτυχθεί ή να επιζήσει χωρίς να λεηλατεί τις αποικίες, τις μισοαποικιακές, τα καταπιεζόμενα έθνη και κράτη. Οι απελευθερωτικοί αγώνες των αποικιακών λαών έχουν κλονίσει και τα τελικά θα καταστρέψουν ολοκληρωτικά τις βάσεις στις οποίες ο ιμπεριαλισμός στηρίζεται για να επιζήσει. Είναι φυσικό ότι ο ιμπεριαλισμός θα προβάλλει απελλιπόμενη αντίσταση.

Στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια,

αποτελούν την κύρια δύναμη που μάχεται τον ιμπεριαλισμό, τον αποικισμό και τον ηγεμονισμό».

Και αυτό γιατί στην σημερινή περίοδο οξυμένου ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων αλλά και ολένα και μεγαλύτερης επιθετικότητας του σοσιαλϊμπεριαλισμού, οι χώρες και οι λαοί του Τρίτου Κόσμου μπαίνουν όλο

και περισσότερες χώρες του Τρίτου Κόσμου δεν είχαν ακόμα κατακτήσει την ανεξαρτησία τους και μερικές ήταν σε μισοανεξάρτητη κατάσταση. Την εποχή εκείνη η πάλη τους είχε σα στόχο την κατάκτηση της εθνικής απελευθέρωσης και ανεξαρτησίας και είχε σαν κύρια μορφή πάλης τον ένοπλο επαναστατικό αγώνα. Ήταν τότε παγκόσμια παραδεχτό, ότι αποτελούσαν την κύρια δύναμη στην πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Σήμερα, οι λαοί σε ορισμένα σημεία του Τρίτου Κόσμου εξακολουθούν να διεξάγουν τον ένοπλο αγώνα για την απελευθέρωση και την ανεξαρτησία, εξακολουθούν να μάχονται σε παγκόσμια κλίμακα στην πρώτη γραμμή της αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την αποικιοκρατία. Είναι το κοινό ιερό καθήκον για το παγκόσμιο προλεταριάτο και τους επαναστατικούς λαούς του κόσμου να δώσουν αποφασιστική υποστήριξη στον αγώνα τους.

Γενναίως τώρα ένα νέο ζήτημα: οι χώρες που κατήχτησαν την ανεξαρτησία τους στην Ασία, την Αφρική και τη Λατινική Αμερική θα συνεχίσουν να είναι η κύρια δύναμη στον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό για μια ιστορική περίοδο με σημαντική διάρκεια; Η απάντησή μας είναι πως ναι. Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι αν και έχουν ανακηρύξει την ανεξαρτησία τους, εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν το σοβαρό καθήκον της κατάκτησης της τελικής πολιτικής και οικονομικής ανεξαρτησίας. Γιατί, μέσα στο ορμητικό ρεύμα της εθνικής απελευθέρωσης οι περισσότεροι ιμπεριαλιστές έχουν αναγκαστεί να «αποσυρθούν» από τις πρώην αποικίες τους και να παραχωρήσουν σ' αυτές τις νέες χώρες την αναγνώριση της ανεξαρτησίας τους, οπότε όμως παρουσιαστεί η ευκαιρία θα χρησιμοποιήσουν κάθε νέο τέχνασμα ή ταχτική για να διατηρήσουν την επιρροή τους. Και ακόμα υπάρχουν νέοι ιμπεριαλιστές και ηγεμονιστές που περιμένουν να πάρουν τη θέση τους. Οι ιμπεριαλιστικές χώρες και ιδιαίτερα οι υπερδυνάμεις, όχι μόνο εντείνουν την οικονομική διείσδυση σε πλατιά κλίμακα στον Τρίτο Κόσμο, αλλά τον εκμεταλλεύονται αδιάστατα χρησιμοποιώντας τη μονοπωλιακή τους θέση στην παγκόσμια αγορά για να ελέγχουν τα προϊόντα αυτών των αναπτυσσόμενων χωρών με την οικονομία της μονοκαλλιέργειας, με την καθήλωση των τιμών των βασικών προϊόντων και την ανώριση των τιμών των βιομηχανικών αγαθών. Πολιτικά, καταφεύγουν σε μια ποικιλία από μέθοδους για να βάλουν κάτω από τον έλεγχό, την υπονόμευση και την ανάμειξη τους, τις χώρες που κατήχτησαν πρόσφατα την ανεξαρτησία τους, παραβιάζοντας κατάφωρα την ανεξαρτησία και την ακεραιότητα των τελευταίων υπερδυνάμεων υποταχτικούς λακίδες. Στρατιωτικά, με το σκοπό να υποτάξουν τις χώρες του Τρίτου Κόσμου και να αρπάξουν τις στρατηγικές κλουτοπαραγωγικές πηγές, τις στρατηγικές περιοχές και τους δρόμους επικοινωνίας, προσπαθούν με κάθε δυνατό μέσο να ελέγξουν την προμήθεια των όπλων προς αυτές τις χώρες, την κατάρτιση και τη διοίκηση των ένοπλων δυνάμεων των τελευταίων. Ακόμα παραπέρα, απειλούν ξεδιάντροπα ότι θα χρησιμοποιήσουν βία, θα οργανώσουν ένοπλη εισβολή ακόμα και ότι θα εξαπολύσουν πολέμους.

Για να γίνουν ανεξάρτητοι, για να επιζήσουν και να αναπτυχθούν, οι χώρες και οι λαοί του Τρίτου Κόσμου δεν έχουν άλλη λύση από το

να διεξαγουν έναν έντονο και σκληρό αγώνα ζωής ή θανάτου ενάντια στις επιθετικές και επετατικές ενέργειες του ιμπεριαλισμού και πρώτα απ' όλα των υπερδυνάμεων. Νέοι εθνικοαπελευθερωτικοί πόλεμοι αναπόφευκτα θα ξεσπάσουν. Οι αναπόφευκτες αυτές αντιθέσεις και οι αγώνες ανάμεσα στον Τρίτο Κόσμο από τη μια και τον ιμπεριαλισμό και τις υπερδυνάμεις από την άλλη, καθορίζουν για μεγάλο διάστημα τον Τρίτο Κόσμο σαν την κύρια δύναμη στον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό.

Τρίτο, οι χώρες και οι λαοί του Τρίτου Κόσμου έχουν διευρύνει σημαντικά την πολιτική τους συνειδηση και έχουν δυναμώσει την ενότητά τους στην πορεία του αγώνα. Σε πάνω από τριάντα χρόνια μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, πολλές χώρες στην Ασία, την Αφρική τη Λατινική Αμερική και αλλού έχουν καταφέρει να συνειδητοποιήσουν μέσα από τον παρατεταμένο και σκληρό αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, μια βαθιά αλήθεια, ότι δηλαδή μία αδύνατη χώρα μπορεί να νικήσει μια δυνατή και μια μικρή χώρα μπορεί να νικήσει μια μεγάλη χειραφέτηση στην αντίληψη και ένα μεγάλο πολιτικό άλμα για ολόκληρο τον Τρίτο Κόσμο. Στην πασίγνωστη δήλωσή του στις 20 Μάη 1970 ο Πρόεδρος Μάο λέει: «Αναρίθμητα γεγονότα δείχνουν ότι μια δίκαιη υπόθεση ενό μιάς αδύνατης χώρας μπορεί να νικήσει μια ισχυρή. Ο λαός μιας μικρής χώρας μπορεί σίγουρα να αποκρούσει την εισβολή μιας μεγάλης χώρας μόνο αν τολμήσει να ξεσηκωθεί στον αγώνα, να πάρει τα όπλα και να αρπάξει στα δικά του χέρια τη τύχη της χώρας του. Αυτός είναι ένας νόμος της ιστορίας». Η δήλωση αυτή του Προέδρου Μάο είναι μια εξίσου επιστημονική συνώνηση της κύριας εμπειρίας που κατήχτησαν τα καταπιεζόμενα έθνη στον αντιιμπεριαλιστικό τους αγώνα τις προηγούμενες δεκαετίες, όπως είναι και μια τεράστια ενθάρυνση για όλους τους λαούς του Τρίτου Κόσμου. Η γενική ιστορική τάση στον κόσμο σήμερα δείχνει ότι δεν είναι πια οι χώρες και οι λαοί του Τρίτου Κόσμου που φοβούνται τον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό, αλλά ο ιμπεριαλισμός και ο ηγεμονισμός που φοβούνται τις χώρες και τους λαούς του Τρίτου Κόσμου.

Πρι από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας των καταπιεζόμενων εθνών δεν είχε βρει πάντοτε μια διαρκή, ισχυρή και παγκόσμια υποστήριξη. Τα πράγματα είναι διαφορετικά σήμερα. Με την αμοιβαία υποστήριξη ανάμεσα στις χώρες του Τρίτου Κόσμου, μαζί και τις σοσιαλιστικές χώρες και τις διάφορες δυνάμεις που αντιστέκονται στην εισβολή συμπεριλαμβανομένου και του παγκόσμιου προλεταριάτου, οι χώρες και οι λαοί του Τρίτου Κόσμου έχουν καταρθεί έναν ακόμα περισσότερο αποτελεσματικό ρόλο σαν κύρια δύναμη στην πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό. Εξασκώντας με τα δικά τους χέρια την κρατική εξουσία, οι ανεξάρτητες χώρες του Τρίτου Κόσμου έχουν καταχτήσει πλατύστερους στίβους και περισσότερα μέσα για να διεξάγουν τον αγώνα τους απ' ότι στο παρελθόν και μπορούν σταθερά να διευρύνουν τη συνεργασία τους και να αναλαβαίνουν κοινή δράση. Οι χώρες του Τρίτου Κόσμου έχουν μετατρέψει πολλές διεθνείς συνειδήσεις

και πιο μπροστά στον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα, αποτελούν το πιο ελπιδοφόρο μήνυμα για την συντριφή των υπερδυνάμεων και την κατάκτηση της λευτερίας και της ανεξαρτησίας.

Είναι μια ζωντανή ελπίδα και για τον ίδιο το λαό μας, που μόνο μέσα από την πιο πλατιά ενότητα και την αλληλεγγύη με τις χώρες του Τρίτου Κόσμου, μπορεί να ανοίξει τον δρόμο για την δικιά του πρόοδο και την κοινωνική λευτερία.

σε δικαστήρια της κοινής γνώμης στα οποία καταγγέλλονται οι ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις. Ήμουν συγκροτήσει διεθνείς οργανισμούς με περιφερειακούς ειδικούς στόχους και αγωνίζονται ενωμένες για να διασφαλίσουν τα κοινά συμφέροντά τους. Το κίνημα των αδερμαίων έχει γίνει μια σοβαρή διεθνής δύναμη για τον συντονισμό των συμφερόντων των πολλών χωρών - μελών του και για το από κοινού χτύπημα του ηγεμονισμού, μια δύναμη που πρέπει να την υπολογίσουμε. Με την αυξανόμενη αγωνιστική τους ενότητα οι χώρες του Τρίτου Κόσμου έχουν κατορθώσει να πλατύνουν τον αντιιμπεριαλιστικό τους αγώνα, να τον διεξάγουν σε ανώτερο επίπεδο και να πετύχουν πιο εντυπωσιακά αποτελέσματα. Παράδειγμα, ο αγώνας που ξεκίνησαν και δίνουν χώρες της Λατινικής Αμερικής ενάντια στη θαλάσσια ηγεμονία των υπερδυνάμεων, η πάλη των Αραβικών και των άλλων πετρελαιοεξαγωγικών χωρών στον Τρίτο Κόσμο για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των πετρελαίων και ο αγώνας άλλων παραγωγών πρώτων υλών, έχουν καταφέρει αποκρούσει και σοβαρές ήττες στον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό. Το γεγονός ότι οι Ασιατικές, Αφρικανικές και Λατινοαμερικανικές χώρες που ήταν μέχρι τώρα καταδικασμένες στην καταφρόνια, έχουν πάρει θαράλεα τις τύχες τους στα δικά τους χέρια και έχουν υποστηρίξει τα δικαιώματά τους που τους ανήκαν, ήτα κάτι αδιανόητο πριν από το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Τέταρτο, οι πάνω από 120 χώρες του Τρίτου Κόσμου στις τεράστιες περιοχές της Ασίας, της Αφρικής, της Λατινικής Αμερικής και Ωκεανίας, βάζουν όρια στην ικανότητα των ιμπεριαλιστικών χωρών για την καταπίεση, αλλά πέρα απ' αυτό, τα συμφέροντά τους σ' αυτές τις περιοχές συγκροτούν με τον ένα ή με τον άλλον τρόπο. Αυτό προφέρει στις αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις του Τρίτου Κόσμου μια εννοική συνθήκη για να μεγαλώσουν τη δύναμή τους σε μια μεγάλη περίοδο. Η Ευρώπη που είναι το επίκεντρο των ανταγωνισμών ανάμεσα στις δύο ηγεμονιστικές δυνάμεις, έχει τραβήξει και έχει καθιλώσει το κύριο μέρος της δυνάμεις τους. Γιαυτό δεν μπορούν να διατηρήσουν στενό έλεγχο πάνω σε πολλές χώρες του Τρίτου Κόσμου, γιατί συμβαίνει συχνά να μη μπορούν να αρπάξουν μια χώρα χωρίς να χάσουν μια άλλη. Οι χώρες και οι λαοί του Τρίτου Κόσμου που έχουν διευρύνει την πολιτική τους συνειδηση και έχουν δυναμώσει την ενότητά τους σε παρατεταμένους αγώνες από το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, έχουν αρχίσει να χρησιμοποιούν συνειδητά την αδυναμία των εχθρών τους, να εκμεταλλεύονται την αντίθεση των δύο ηγεμονιστικών δυνάμεων με τις χώρες του Δεύτερου Κόσμου και την αντίθεση ανάμεσα στις ίδιες τις δύο ηγεμονιστικές δυνάμεις, να χρησιμοποιούν προς όφελός τους τα δυνατά τους σημεία και να ξεπερνούν κάθε εμπόδιο, έτσι που να προωθούν την πρόοδο τους. Όταν ο Πρόεδρος Μάο τόνισε ότι οι φτωχές αγροτικές μάζες στην Κίνα είναι «Ο φυσικός και πιο σίγουρος σύμμαχος του προλεταριάτου και η κύρια στρατιά των επαναστατικών δυνάμεων της Κίνας», δεν υπογράμμισε ταυτόχρονα το ρόλο του Κινεζικού προλεταριάτου στην επαναστατική υπόθεση σαν σύνολο. Στις σημαντικές ιστορικές συνθήκες, αν κάποιος προσπαθήσει να χρησιμοποιήσει τον καθοδηγητικό ρόλο του παγκόσμιου προλεταριάτου σαν πρόσημο για να σχηματίσει ένα αποκαλούμενο καθοδηγητικό κέντρο και να διατάξει τους λαούς των διαφόρων χωρών στον αντιιμπεριαλιστικό επαναστατικό τους αγώνα, ή ακόμα

νες και έχουν καταφέρει βαριά χτυπήματα στον ιμπεριαλισμό και το σοσιαλϊμπεριαλισμό και έχουν δώσει ισχυρή υποστήριξη στους λαούς του κόσμου στον αγώνα τους ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό. Καθώς αναπτύσσεται η κατάσταση, θα δώσουν νέα ώθηση στο επαναστατικό κίνημα και θα δυναμώσουν στην πάλη τους για την απόκρουση των επιθέσεων του μονοπωλιακού κεφάλαιου, για την κατάκτηση οικονομικών και πολιτικών δικαιωμάτων για την εργατική τάξη και τον λαό των διαφόρων στρωμάτων, την αντιπαράθεση στην επιθετική πολιτική της άρχουσας τάξης και για την υποστήριξη του αγώνα του Τρίτου Κόσμου ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό. Μιλώντας όμως γενικά, σαν αποτέλεσμα της προόδου της Σοβιετικής άρχουσας κλίμακας, της εξάπλωσης της ρεβιζιονιστικής ιδεολογίας και των διασπάσεων στις γραμμές της εργατικής τάξης, το εργατικό επαναστατικό κίνημα στις αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες προς το παρόν δεν μπορεί παρά να παραμείνει στο στάδιο της ανασύνταξης και της ανασυγκρότησης των δυνάμεών του. Σ' αυτές τις χώρες δεν υπάρχει ακόμα επαναστατική κατάσταση για την άμεση κατάληψη της εξουσίας. Έχοντας έτσι τα πράγματα, όσο πιο ενεργητικά παίζουν τον ρόλο τους οι χώρες και οι λαοί του Τρίτου Κόσμου σαν κύρια δύναμη στον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό, τόσο πιο σημαντική θα είναι η υποστήριξη και η ώθηση που θα δίνουν στο εργατικό κίνημα στις αναπτυσσόμενες χώρες.

Η αναγνώριση του Τρίτου Κόσμου σαν την κύρια δύναμη στην πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό σημαίνει μείωση της ευθύνης και του ρόλου του παγκόσμιου προλεταριάτου σ' αυτόν τον αγώνα. Η πάλη ενάντια στις δύο ηγεμονιστικές δυνάμεις που είναι απαραίτητο συστατικό του παγκόσμιου προλεταριακού σοσιαλιστικού κινήματος, είναι εξαιρετικά δύσκολη και περίπλοκη. Το προλεταριάτο όλων των χωρών πρέπει να προσπαθήσει να μελετήσει και να διαδόσει το Μαρξισμό - Λενινισμό, να παίζει παραδειγματικά τον πρωτοπόρο ρόλο σ' αυτόν τον αγώνα. Να εκληρωθεί επιτακτικά τα διεθνήσια του καθήκοντα και να δώσει ολόπλευρη βοήθεια και υποστήριξη στους λαούς των άλλων χωρών στον αγώνα τους ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό, έτσι που αυτός ο αγώνας να μπορεί να προχωρήσει στο σωστό δρόμο και να καταχτήσει την τελική νίκη. Έτσι, το γεγονός ότι ο Τρίτος Κόσμος έχει γίνει η κύρια δύναμη στην πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό, με κανένα τρόπο δεν μειώνει την ευθύνη και το ρόλο του παγκόσμιου προλεταριάτου σ' αυτόν τον αγώνα. Όταν ο Πρόεδρος Μάο τόνισε ότι οι φτωχές αγροτικές μάζες στην Κίνα είναι «Ο φυσικός και πιο σίγουρος σύμμαχος του προλεταριάτου και η κύρια στρατιά των επαναστατικών δυνάμεων της Κίνας», δεν υπογράμμισε ταυτόχρονα το ρόλο του Κινεζικού προλεταριάτου στην επαναστατική υπόθεση σαν σύνολο. Στις σημαντικές ιστορικές συνθήκες, αν κάποιος προσπαθήσει να χρησιμοποιήσει τον καθοδηγητικό ρόλο του παγκόσμιου προλεταριάτου σαν πρόσημο για να σχηματίσει ένα αποκαλούμενο καθοδηγητικό κέντρο και να διατάξει τους λαούς των διαφόρων χωρών στον αντιιμπεριαλιστικό επαναστατικό τους αγώνα, ή ακόμα

ΥΠΟΚΛΟΠΕΣ

ΜΕ ΤΟ ΠΟΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

**Εμπαιγμός του λαού
Βγαίνουν «λάδι» ΠΑΣΟΚ και ψευτο-ΚΚΕ**

Μεγάλος πολιτικός σάλος ξεσηκώθηκε πριν από έξι περίπου μήνες (8.10.87) σχετικά με την πρόμα και βεβαιωμένα χαρακτηρισμένη σαν υποκλοπή, τρίωρη παρεμβολή τηλεφωνικών συνομιλιών, με αποκρύφισμα αυτή μεταξύ Ανδρουλάκη του ψευτο-ΚΚΕ και Κουβάλη της Ε-ΑΡ. Μια ήδη επωμένη και τελειωμένη τηλεφωνική συνομιλία, κατά τους ισχυρισμούς αυτών των δύο, που επαναλήφθηκε και που αφορούσε τις μεταξύ τους επαφές για το θέμα της ψευτο-απλής αναλογικής.

Οι αναγνώστες μας μπορούν να θυμηθούν ότι τότε με ένα αρχικό άρθρο μας είχαμε αναφερθεί εκτεταμένα τόσο στις λεπτομέρειες, όσο και στην ουσία του επιμαχου θέματος. Πιο συγκεκριμένα, είχαμε τονίσει πως οι συνεταιίροι του μπλοκ της Νέας Δεξιάς, πατώντας πάνω στον τραμπουκισμό, τον φαναρισμό, τον κερματισμό και την αντιδραστικότητα του γενικού διευθυντή του ΟΤΕ Θ. Τόμπρα, εξαπέλυσαν επίθεση για να κοουκλώσουν τα υποκλοπικά λερωμένα τους και κυρίως για να εκπαρθύνουν τον πολιτικό του προϊστάμενο, τον υπουργό Μπαντουβά, που μαζί με άλλους Ευρωπαίο - φίλους του ΠΑΣΟΚ φέρνει κωλύματα στην συγκυβέρνηση Παπανδρέου - Φλωράκη.

Σήμερα επανερχόμαστε για να συνδέσουμε τη γραμμή εκείνων των θοδών και σκοτεινών στοιχείων με μερικά νέα στοιχεία, που βγήκαν πρόσφατα στην επιφάνεια και που ενισχύουν αποφασιστικά την αρχική μας άποψη. Φυσικά υπάρχει και το πόρισμα της εξεταστικής επιτροπής της βουλής σε συνδυασμό με την έκθεση της επιτροπής πραγματογνωμών και που η έκδοσή του την 1η Απρίλη 1988 αποτελεί τραγική σύμπτωση και ειρωνεία κατά της νοημοσύνης και των δημοκρατικών αισθημάτων του ελληνικού λαού.

**ΨΕΥΤΟ - ΚΚΕ:
ΛΕΡΩΜΕΝΗ ΦΩΛΙΑ**

Το ψευτο - ΚΚΕ, που πρωτοστάτησε στην επίθεση ενάντια σε Τόμπρα και Μπαντουβά, με το πρόσημα της υπερδύναμης τάχως των δημοκρατικών δικαιωμάτων, με τις παλινοδοξίες, τα μασημένα λόγια και τις σπασμωδικές αντιδράσεις του σε μια σειρά αντικειμενικά, «δύσκολα» γι' αυτό, στοιχεία, έφτιαξε έναν καμβά ενοχοποιητικό και παρόμοιο με αυτόν της υποκλοπικής δραστηριότητας του Θ. Τόμπρα.

Πιο συγκεκριμένα: — Ενώ η Ε-ΑΡ αποδέχτηκε τον άμεσο έλεγχο στο τηλεφωνικό κέντρο των γραφείων της από ειδικούς τεχνικούς του Ο.Τ.Ε. και φωτογραφίες αυτού του ελέγχου δημοσιεύτηκαν στον τύπο, το ψευτο - ΚΚΕ αρνήθηκε επίμονα τον άμεσο έλεγχο εκείνων των «καθόντων ημερών» του Δεκέμβρη, με το πρόσχημα ότι θα έκανε πρώτα έναν δικό του έλεγχο με κάποιον ειδικό κομματικό του τεχνικό. Όποιος είναι αθώος και δεν έχει κάτι το ύποπτο ή ενοχοποιητικό να κρύψει από την δημοσιότητα, αυτός επιζητά τον έλεγχο και δεν παρεμβάλλει κωλύματα - προσχήματα, που καταρτούν στον πρώτο μικρό υπαινιγμό. Ο έλεγχος στο τηλεφωνικό κέντρο του ψευτο - ΚΚΕ έγινε πολύ αργότερα και αφού ο ειδικός κομματικός τεχνικός το είχε «τακτοποιήσει». Έγινε μάλιστα απ' την ειδική επιτροπή πραγματογνωμών, μέσα στην οποία το ψευτο - ΚΚΕ είχε και τους δικούς του ανθρώπους και με επιλεγμένα δείγματα κωδίων, που στάλθηκαν για ανάλυση, χωρίς καμιά εγγύηση ασφάλειας και αντικειμενικότητας τόσο στην επιλογή τους, όσο και στη φύλαξή τους.

— Ενώ το ψευτο - ΚΚΕ αρχικά

κόπτονταν και ωρυόταν για την ανάγκη δημιουργίας μια κοινοβουλευτικής επιτροπής ελέγχου για τις υποκλοπές, μετά και αφού φτιάχναυται αυτή η επιτροπή αποχωρεί, προσαρμόζοντας πρώτα και με υπέρμετρη βιασύνη την μεροληψία της εναντίον του και συμπαρασύροντας και τη «Ν.Δ.» με την απειλή αποκάλυψης των δικών της υποκλοπών και πιο πολύ επενδύοντας πάνω στις ψευδαισθήσεις της για μια αντι - ΠΑΣΟΚ συμμαχία μαζί του. Αυτό δείχνει ότι το ψευτο - ΚΚΕ δεν ήθελε έναν ουσιαστικό τεχνικό και πολιτικό έλεγχο.

— Ενώ ο Μπριλάκης της Ε-ΑΡ παρέμεινε στην επιτροπή για δικούς του κομματικούς λόγους, αναδεικνύοντας μάλιστα το κόμμα του στον διαμεσολαβητή μεταξύ επιτροπής και ψευτο - ΚΚΕ, το ψευτο - ΚΚΕ και ο ρωσόφιλος τύπος εξαπέλυσε επίθεση εναντίον του με υπονοούμενα «προδοσίας» και με τέτοιον υπερβάλλοντα ζήλο, που προσομοιάζει μόνο σε όσους επιχειρούν να κρύψουν ενοχές ή αδυναμίες.

— Ενώ το πόρισμα της επιτροπής πραγματογνωμών δεν είχε ακόμη ολοκληρωθεί και παρέμειναν σε εκκρεμότητα έλεγχοι για πολλά δείγματα κωδίων του ψευτο - ΚΚΕ απ' τον Περισσό, πράγμα που σημαίνει ότι η επιτροπή αυτή δεν μπορούσε ως εκείνη τη στιγμή τολάχιστον να του καταμετρήσει ή να το απαλλάξει από ενοχές, το μέλος της επιτροπής αυτής Γ. Μπάφας, καθηγητής του Πολυτεχνείου, ανακοίνωσε δημόσια ότι «κανένα αριστερό κόμμα δεν κάνει υποκλοπές» (Πρώτη 11.3.88).

Έτσι προκατέλαβε τον έλεγχο και προποφάσισε χωρίς ακόμη να έχει δοθεί απόφαση της επιτροπής πραγματογνωμών στην επιτροπή ελέγχου και χωρίς καν να έχουν προχωρήσει ουσιαστικά οι έρευνες. Εφόσον ο Μπάφας έχει τόση και τέτοια εμπιστοσύνη στο «αριστερό του κόμμα», κατανοούμε και τη βιασύνη του να «ρίξει στάχτη στα μάτια» των πολιτών, που αγωνιούσαν για την πορεία των ερευνών.

— Τα γραφεία του ψευτο - ΚΚΕ στον Περισσό συνδέονται με απευθείας γραμμή με τον ΟΤΕ, χωρίς τη μεσολάβηση κιωτίου ΚΑΦΑΟ. Μια προνομιακή μεταχείριση, που αποκλείει την δυνατότητα υποκλοπών στο ενδιάμεσο της γραμμής και της περιορίζει στα δύο άκρα της: Στα γραφεία του ΟΤΕ και στα γραφεία του ψευτο - ΚΚΕ. Το κόμμα αυτό όμως εξαρχής έστρεψε όλες τις αντικειμενικές εκδοχές προς τον ΟΤΕ και απέκρυψε με επιμέλεια την αντικειμενική δυνατότητα υποκλοπής και απ' τα δικά του γραφεία. Γιατί το έκανε αυτό; Δεν έχουμε στοιχεία, ούτε εμιαστε μάντειες για να ξέρουμε. Γνωρίζουμε όμως καλά πως μόνο όποιος έχει «λερωμένη τη φωλιά» του επιδιώκει σε τέτοιες συμπεριφορές αντιπερισπασμού. Σύμφωνα με το λαϊκό απόφθεγμα «φονάζει ο κλέφτης για να φοβηθεί ο νοικοκύρης» ή οι άλλοι κλέφτες, λέμε εμείς.

**ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΛΕΓΧΟΥ
ΜΑΡΙΟΝΕΤΤΑ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ**

Αυτή η επιτροπή της Βουλής, που τελικά, μετά την υπονομιση της, την υπέτελεσαν Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ και ένας της Ε-ΑΡ, επί πέντε μήνες «άδωνεν όρος και έτεκεν μύθον». Στο πρωταπριλιάτικο πόρισμα της, που μερικοί το εξέλαβαν για αστέιο, δίχως τελικά να είναι, η επιτροπή αυτή κατέληξε στα εξής γενικά συμπεράσματα: — Δεν υπάρχουν στους χώρους του ΟΤΕ ειδικές τεχνικές υποδομές υποκλοπών.

— Στην περίοδο 1981 - 1988 δεν έγιναν υποκλοπές.

— Έγιναν υποκλοπές μόνο για λόγους εθνικής ασφάλειας, μέσω του ΟΤΕ, αλλά με ευθύνη της ΚΥΠ - ΕΥΠ.

— Έγιναν διαπιστωμένες υποκλοπές με την πολιτική ευθύνη της «Ν.Δ.», μέσω της ΚΥΠ - ΟΤΕ, κατά την περίοδο 1976 - 1981.

— Η περίπτωση της 8.10.87 μεταξύ ψευτο - ΚΚΕ και Ε-ΑΡ ήταν περίπτωση συνακρόασης και όχι υποκλοπής.

Υπάρχουν όμως μια σειρά από ερωτήσεις, που το «πόρισμα» αυτό δεν απαντάει, αδυνατεί να απαντήσει και δεν θέλει να απαντήσει:

— Γιατί η ΕΥΠ - ΚΥΠ τοποθέτησε εκατό νέες γραμμές παρακολούθησης τηλεφώνων, κατά την περίοδο που ήταν υπό την αρμοδιότητα του Α. Παπανδρέου;

— Γιατί η επιτροπή αρνείται επίμονα και απαγορεύει την έρευνα μέσα στα γραφεία υποκλοπών της ΚΥΠ - ΕΥΠ;

— Γιατί με την πρόφαση βλάβης του ηλεκτρονικού μικροσκοπίου του Πολυτεχνείου σταμάτησε η έρευνα δείγμάτων κωδίων απ' το τηλεφωνικό κέντρο του ψευτο - ΚΚΕ στον Περισσό; Δίχως να έχει αποκλείσει τη υποκλοπή και προς τη μεριά των γραφείων του ψευτο - ΚΚΕ, με ποια στοιχεία χαρακτηρίζεται το συμβάν της 8.10.87 σαν συνακρόαση;

— Γιατί, ενώ διαπιστώθηκε κατά την έρευνα αρχείο 1976 - 1988 στην τηλεπικοινωνιακή περιφέρεια Αττικής μετά - παρά την έρευνα που έγινε στους χώρους της ΥΠΕΤΠΑ (Υπηρεσία Ειδικών Τηλεπικοινωνιακών Εξοπλιστήσεων - Προστασίας Απορρήτου) του ΟΤΕ - δεν μπόρεσε να εντοπιστεί αρχείο με κωδικούς και ονοματεπώνυμα υποκλοπών για την περίοδο 1981 - 1988, αλλά μόνο για την περίοδο 1976 - 1981;

— Γιατί η επιτροπή ελέγχου στην αιτιολόγηση ανυπαρξίας αρχείου υποκλοπών 1981 - 1988, ενώ παραδέχεται πως «τα στοιχεία αυτά πρέπει να καταστράφηκαν στην ΥΕΤΕΠΑ του ΟΤΕ», ο πρόεδρος της Βουλής του ΠΑΣΟΚ - Αθανασόπουλος με συνέντευξή του στο «Ράδιο - Αθήνα» αρνείται απόλυτα και κατηγορηματικά κάθε έστω ένδειξη ή υπόνοια υποκλοπής στην περίοδο 1981 - 1988; Ποιόν κοροιδεύει; Γιατί το ΠΑΣΟΚ διά στόματος Αθανασόπουλου αποφεύγει σαν ο διάβολος το λιβάνι την υποκλοπική «ταμπάκιρα» του ΠΑΣΟΚ 1981 - 1988;

— Γιατί η επιτροπή βγάλε «λάδι» το ΠΑΣΟΚ και το ψευτο - ΚΚΕ, παρά και ενάντια στις τόσες ανακολουθίες, αντιφάσεις, ενοχές συμπεριφορές και στις «τρίπες» του πορίσματος;

ΕΜΠΑΙΓΜΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Τελικά το «πόρισμα» της επιτροπής ελέγχου της Βουλής χαρακτηρίστηκε πολιτικά από τρία βασικά σημεία:

1) Την άρνηση αποκάλυψης υποκλοπών, που έγιναν με την ευθύνη του ΠΑΣΟΚ την περίοδο 1981 - 1988 και ιδιαίτερα με προσωπική ευθύνη του ίδιου του Α. Παπανδρέου, που είναι ο πολιτικός προϊστάμενος της ΚΥΠ - ΕΥΠ.

2) Την δειλία και την αδυναμία να προχωρήσει τις έρευνες σε βάθος και μέχρι τέλους, έτσι ώστε να τεκμηριωθεί η υπόνοια υποκλοπικής προβοκάτιας του ψευτο - ΚΚΕ σε βάρος του Κουνάλη της Ε-ΑΡ και μάλιστα για το θέμα της «απλής», που χτυπάει ευθέως τις δυνάμεις εκείνες του ΠΑΣΟΚ, που αντιτίθενται στην συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και ψευτο - ΚΚΕ.

3) Την πολιτική χρεωκοπία της νεοδεξιάς γραμμής και την αδυναμία της να πείσει τις πλατιές λαϊκές μάζες.

Ο εμπαιγμός του λαού όμως κορυφώνεται όχι μόνο απ' την στιγμή ιχθύος της επιτροπής, αλλά και απ' τις δημαγωγίες του ψευτο - ΚΚΕ.

Σε μια υποκλοπή οι συνομιλητές είναι ο πομπός και το μαγνητόφωνο είναι ο δέκτης. Υποκλοπή μπορεί να συμβεί μόνο προς μία κατεύθυνση, αυτήν από τον πομπό προς τον δέκτη. Το αντίστροφο είναι αδύνατο και για να γίνει απαιτούνται ειδικές πολύπλοκες, πανάκριβες εγκαταστάσεις, που δεν συμφέρει ούτε την ΚΥΠ - ΕΥΠ ούτε τον ΟΤΕ να έχουν, μιας και ενδιαφέρονται μόνο για την υποκλοπή και όχι για την γνωστοποίηση της υποκλοπής. Αν ενδιαφέρονταν για κάτι τέτοιο θα μπορούσαν να το πραγματοποιήσουν με ένα απλό τηλεφώνημα και το παίξιμο της υποκλοπικής κασέτας. Σ' αυτήν την παρατήρηση, που έβαλε ο Θ. Τόμπρας σε όλα τα στελέχη των πολιτικών κομμάτων και τους τεχνικούς του Ο.Τ.Ε., δεν απάντησε κανένας. Και ακριβώς αυτή η στάση της «νησας» είναι που απεκάλυψε τον δημαγωγικό ρόλο του πατήματος λάθους κομμουνιστών, που είναι ένα καταφανέστατο ψέμα.

Αυτό όμως που μένει ακόμα ανοικτό είναι το ζήτημα ότι το τηλεφωνικό κέντρο του ψευτο - ΚΚΕ στον Περισσό αποτελείται από υπερύψυχρονες ηλεκτρονικές εγκαταστάσεις μαγνητοφώνησης συνομιλιών, μνήμης και αναμετάδοσής τους, σύμφωνα με χειρισμούς του τηλεφωνητή. Ενώ τα γραφεία του Ο.Τ.Ε. δεν έχουν τη δυνατότητα μιας αντίστροφης μετάδοσης της υποκλοπής, τα γραφεία του ψευτο - ΚΚΕ έχουν τη δυνατότητα μετάδοσης μιας μαγνητοφωνημένης συνομιλίας απ' το ίδιο το τηλεφωνικό του κέντρο, τη στιγμή που μιλούν δύο άλλοι συνομιλητές μετά από πολλές μέρες.

Αυτά ακριβώς τα τεχνικά στοιχεία είναι που κάνουν την ζυγαριά της προβοκάτιας να γέρνει προς τη μεριά του ψευτο - ΚΚΕ.

Και δω μιλάμε όχι για μια οποιοδήποτε προβοκάτια, αλλά για μια συγκεκριμένη: Αυτή της ψευτο - απλής αναλογικής, που έτυχε μάλιστα να συμπεριλαμβάνει (και πάλι όχι τυχαία) και τον Κουνάλη της Ε-ΑΡ.

Ο φαρμακισμός και η δειλία της επιτροπής ελέγχου, τα χοντρά τεχνικά ψέματα, οι ασύλληπτες και ανενόχλητες προβοκάτιες είναι ο πραγματικός εμπαιγμός του λαού.

Στην ουσία όμως όλοι αυτοί παίζουν με τη φωτιά, τον λαό, που δημιουργεί μέσα του τη δύναμη μυριάδων πυρκαγιών.

Τρίτος κόσμος

ΕΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

προσπαθήσει να υποτάξει αυτόν τον αγώνα στα ιδιωτικά συμφέροντα μιας χώρας, το μόνο που θα έκανε θα ήταν να καταστρέψει και να υπονομιήσει τον αγώνα των λαών του κόσμου και να σταθεί διαμετρικά αντίθετα με τα συμφέροντα του παγκόσμιου προλεταριάτου, όπως έχει δείξει επανειλημμένα η εμπειρία. Οι σοσιαλμπεριαλιστές χαρακτηρίζουν την ένωση της παρέμβαση και την εισβολή με μισοφόρους σε άλλες χώρες σαν «εκπλήρωση του διεθνιστικού καθήκοντος του προλεταριάτου». Αυτή είναι μια αναισχύνη απάτη που δεν μπορεί παρά να καταλήξει σε θλιβερή αποτυχία.

**«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ
ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ**
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΑΚΟΝΙΟΥΛΟΣ
Βραυτών 55 Αθήνα
τηλ: 5241058

**ΠΑΛΙΟ ΚΑΙ ΝΕΟ
ΡΟΥΣΦΕΤΙ ΣΕ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ**

Η πρόταση νόμου των βουλευτών της ΔΗΑΝΑ, καθώς και η αρθρογραφία του Μασσαβέτα μέσα απ' τις στήλες της «Ελευθερουπίας» επανέφεραν και μάλιστα με αρκετή ένταση το ζήτημα της κατάργησης της λίστας και της επαναφοράς του σταυρού προτίμησης στο πολιτικό προσκήνιο.

Το ΠΑΣΟΚ λίγο μετά την άνοδο του στη διακυβέρνηση με νόμο που θεωρήθηκε από τους βασικούς της «αλλαγής», άλλαξε τον τρόπο εκλογής των βουλευτών.

Ενώ μέχρι τότε οι βουλευτές εκλέγονταν μέσα από μία λίστα υποψηφίων, που πρότεινε το κάθε κόμμα στις διάφορες εκλογικές περιφέρειες, ανάλογα με τον αριθμό των σταυρών, δηλαδή των ψήφων που συγκέντρωναν ατομικά, με το νέο νόμο κριτήριο εκλογής ήταν η σειρά στην οποία είχε τοποθετηθεί στη λίστα ο κάθε υποψήφιος.

Υπεύθυνος για τη διαμόρφωση αυτών των καταλόγων και της εκλογής ή μη σειράς των υποψηφίων μέσα σ' αυτόν είναι ο αρχηγός κάθε κόμματος.

Τα βασικά επιχειρήματα για την κατάργηση του σταυρού ήταν ότι έτσι χτυπιόταν το ρουσφέτι, έπαιναν οι εσωκομματικοί ανταγωνισμοί των υποψηφίων, η κατασπατάληση χρήματος για ατομική προβολή, η εκλογή των πλουσιότερων συνήθως υποψηφίων ή αυτών που είχαν δημιουργήσει μεγάλη εκλογική πελατεία.

Ο Σημίτης χαρακτήρισε με πρόσφατες δηλώσεις του τη βουλή σαν «άβροση από προύχοντες, ασταξούς, τσάραχες, εκπροσώπους οργανωμένων συμφερόντων των οποίων η κίρνα αποστολή είναι να μεσολαβούν μεταξύ κρατών, πόλεως».

Είναι βέβαια ζωντανές οι μνημες και ωπές οι εικόνες εκείνης που όλες μαζί συνθέτουν τον εξευτελισμό του αστικού κοινοβουλευτισμού. Από το «Αγγλικό», «Γαλλικό», «Ρωσικό» κόμμα του προηγούμενου αιώνα, μέχρι τις αποστάσεις και τις καρεκλιές του προδιγατορικού κοινοβουλίου, τα αλληπάλληλα διχτατορικά καθεστώτα, αλλά και πιο πρόσφατα γεγονότα όπως η εκλογή του υποτιθέμενου «ανώτατου αρχοντα» με διαφορετικό ψηφοδέλτιο, ώστε να είναι δυνατός ο άμεσος έλεγχος της ψηφοφορίας, όλα αυτά δείχνουν την κατάντια του σημερινού ελληνικού κοινοβουλευτισμού.

Αποτέλεσμα λοιπόν κι όχι αιτία αυτής της κατάντιας είναι οι ανεξόχως υποσχέσεις, τα «θα» και οι απάτες του Παπανδρέου, οι χιλιάδες κομπάρζες και τα βαπτιστήρια του Μητσοτάκη. Από δω ξεπηδούν Κατσιφαρές και Καλλιπολιάνηδες, δι' αυτό και όλα ανεξαιρέτα τα κόμματα, σαν μαγαζιά της παραλιακής, προβάλλουν τις φήμες τους, ήθοποιούς και τραγουδιστές, για άγρα ψήφων.

Μήπως το ΠΑΣΟΚ μ' αυτό του τον νόμο ήρθε να εκσυγχρονίσει ή έστω να εξυγιάνει τον Κοινοβουλευτισμό; Μήπως ήθελε να δώσει ξεχωριστή υπόσταση και οντότητα στον βουλευτή; Κάθε άλλο.

Αυτό φαίνεται καθαρά, μέσα από την καθημερινή πολιτική ζωή. Το κοινοβούλιο κάθε άλλο παρά αναβαθμίστηκε. Τα παραδείγματα είναι χιλιάδες. Ο τρόπος εκλογής του Σαρτζετάκη σκόρπισε κάθε αυταπάτη για δημοκρατία, τουλάχιστον στη βουλή, τουλάχιστον μεταξύ 300 μόνο ανθρώπων. Η ενημέρωση για το «Νταβός» από τον Παπανδρέου πρώτα στον Ζίφκωφ και μετά στην Ελληνική βουλή, διευκρινίζει για τον ουσιαστικό ρόλο της βουλής.

Αλλά και ζητήματα που μοιάζουν δευτερεύοντα κάθε άλλο παρά βελτιώθηκαν. Το ρουσφέτι που από τα χέρια του ξεχωριστού κομματάρχη πέρασε στην κλαδική και στην τοπική οργάνωση μαρτυρεί γι' αυτό. Αυτό παραδέχεται ανοιχτά ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Διαμαντιδής όπου δηλώνει: «Το ρουσφέτι υπάρχει και σήμερα όπως και παλιά. Απλώς άλλαξε χέρια».

Ο ρόλος του ξεχωριστού βουλευτή υποβαθμίστηκε ακόμα περισσότερο, μιας και η επανεκλογή του είναι αποκλειστικά ζήτημα διάθεσης του κομματικού αρχηγού, εάν δη-

λαδή θα τον βάλει στη λίστα και μάλιστα σε εκλόγιμη και όχι διακοσμητική θέση. Αποτέλεσμα είναι η ολοκληρωτική μετατροπή του βουλευτή σε μαριονέτα για το θέατρο σκηνών.

Θαυμάστε δήλωση βουλευτή του ΠΑΣΟΚ για πρόταση νόμου την οποία θάρθε να συζητήσει στη βουλή: «Είναι υπόθεση του προέδρου και του εκτελεστικού γραφείου για να αποφασίσει εκείνο που είναι καλύτερο».

Ομοιολογεί λοιπόν ανοιχτά ο «εκλεκτός του λαού», ο βουλευτής μας, ότι αυτός που θ' αποφασίσει τελικά είναι μια μικρή ομάδα μέσα στο κόμμα, ότι η νομοθετική εξουσία είναι υποταγμένη, και υποχρέωση της εκτελεστικής εξουσίας. Τα βάρβατα του αστικού κοινοβουλευτισμού έχουν μετατραπεί σε σωρό ερειπίων.

Η προεπιλογή των υποψηφίων από τους κομματικούς αρχηγούς υπάρχει είτε με το σύστημα του σταυρού είτε με αυτό της λίστας.

Αντιθέσεις με ανταγωνισμό δεν υπάρχουν μόνο μεταξύ των ξεχωριστών κομμάτων, αλλά πολλές φορές μέσα και στα ίδια τα κόμματα πραγματοποιούνται σφοδρές συγκρούσεις μεταξύ διάφορων ομάδων και τάσεων για τη διαμόρφωση ευνοϊκότερων συσχετισμών.

Με την προεπιλογή των υποψηφίων διαμορφώνονται από τα πριν ως ένα τουλάχιστον βαθμό οι μελλοντικοί συσχετισμοί των διαφόρων ομάδων μέσα σε κάθε κόμμα.

Η διαφορά του συστήματος της σταυροδότησης, όπου σημειώθηκαν αυτοί που προτείνουν ζητάνε και διπλάσιασμο του αριθμού των υποψηφίων βουλευτών, απ' αυτό της λίστας είναι ότι με το δεύτερο διαμορφώνεται από τα πριν και σχεδόν με απόλυτη ακρίβεια η σύνθεση της μελλοντικής βουλής.

Ο νέος τρόπος εκλογής που πρόωθησε ο Παπανδρέου αποτελεί έκφραση της συνειδητής προσπάθειας από τη μεριά του, να διαμορφώσει τους πιο ευνοϊκούς συσχετισμούς και μέσα στη βουλή προς όφελος του φιλορουσικού μπλοκ.

Στα σχέδια για απόλυτο από την αρχή έλεγχο συμφωνεί η κρατική αστική γραφειοκρατία, που δεν θέλει να αφήνει τίποτα στη τύχη, θέλει να είναι παντού μέσα.

Με τη λίστα, παρά τις αντίθετες δηλώσεις του, φαίνεται να συμφωνεί και ο Μητσοτάκης επειδή δεν έχει μπορεί στην ακόμα να σταθεροποιήσει την αρχηγική του θέση μέσα στη Ν.Δ. Θέλει γι αυτό να διαμορφώσει μια όσο γίνεται πιο φιλική προς αυτόν κοινοβουλευτική ομάδα.

Το θέμα της σταυροδότησης των υποψηφίων ανάκειν από την αντίδραση παλιών κεντρικών δυνάμεων. Μπροστά στις επερχόμενες εκλογές προσπαθούν να πείσουν για επιταγή κάποιων νέων καλύτερων συσχετισμών μέσα από νέους συμβιβασμούς.

Ο Παπανδρέου κρατάει και αυτό το ζήτημα ανοιχτό, όπως ανοιχτό είναι ακόμα το θέμα του προσδιορισμού του χρόνου εκλογών και του εκλογικού συστήματος. Κάνει, όπως πάντα, ότι ακουει τους πάντες με ενδιαφέρον και μετά αιφνιδιαστικά, μ' ένα χτύπημα κάνει το δικό του. Έτσι η συνέχεια της συζήτησης θα γίνει μάλλον την τελευταία Πέμπτη του Απριλίου, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει κι ότι θα καταλήξει σε ψηφοφορία και απόφαση.

Ο Φλωράκης απ' τη δικιά του μεριά παραστήνοντας το κόμμα «αρχών» δηλώνει ότι το θέμα αυτό είναι δευτερεύον. Γι' αυτόν το βασικό ζήτημα είναι η «απλή αναλογική».

Με μια έννοια βέβαια για το κόμμα αυτό το απόλυτο φασισμο και σκοταδισμού δεν υπάρχει πρόβλημα. Ορίζει τους βουλευτές του. Όμως και μέσα στις γραμμές του υπάρχουν πάντα περιθώρια έντονων ανταγωνισμών μεταξύ υποψηφίων στο σύστημα της σταυροδότησης. Στη β' περιφέρεια Πειραιά ακόμα θυμούνται τις χωρίς αρχές συγκρούσεις μεταξύ Θεοδωράκη και Κελέση για το ποιος θα εκλεγεί το 1981.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΤΑΧΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΣΒΟΛΕΩΝ Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΗΣ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Αυτές τις μέρες θα πάει ο Σουλτάς στη Γενεύη για να υπογράψει τη συμφωνία για το αφγανικό. Αυτή είναι η τελική φάση της υπομνηστικής στάσης των ΗΠΑ απέναντι στις ύποπλες προτάσεις Γκορμπασόφ. Σ' αυτή τα πλαίσια ο Ρήγκαν έκοψε μια δήλη την υποκρίση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού με τη πρόσφατη δήλωσή του: «*Αυτή η εξέλιξη δεν θα μπορούσε να γίνει χωρίς τον ανόριστο αφγανό του αφγανικού λαού να απαλλάξει τη χώρα του από την ξένη κατοχή. Είμαστε πολύ υπερήφανοι που βοηθήσαμε τον αφγανικό λαό σ' αυτό το θράμβιστο και μπορεί ο λαός του Αφγανιστάν να υπολογίζει στη συνεχή υποστήριξη μας!!!*». Η υποκρίση αυτή ήταν ακόμα πιο εμφανής στη τελευταία περίοδο στην οποία στο διπλωματικό επίπεδο ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός διατυμπάνιζε στην παγκόσμια κοινή γνώμη την «ακλήρη» του στάση ενώ ταυτόχρονα το «Ασσοσινιέντ Πρέζ» επεσήμανε τη δήλωση ηγετικού στελέχους των Αφγανών ανταρτών ότι οι ΗΠΑ δέχονται τον κροδασμό των ανταρτικών ομάδων με αντιεραπορικούς πυροβόλους, εννοώντας τους «στίγκερ». Και εδώ ακριβώς βρίσκεται η ουσία όλης της υπόθεσης. Τη στιγμή που ο Γκορμπασόφ είδε τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό να διακόπτει αυτή τη σημαντική βοήθεια στην αφγανική αντίσταση, το παιχνίδι γι' αυτόν είχε κερδηθεί. Είχαν περάσει οιπρωματικοί όροι που είχε βάλει εξ αρχής, δηλαδή απομύνηση των ανταρτών από εξωτερική βοήθεια για να της δώσει στη συνέχεια το αποφασιστικό χτύπημα. Και έτσι φτάνουμε στις τελευταίες «αισιόδοξες» δηλώσεις του Γκορμπασόφ για σύντομη σίναση συμφωνίας την οποία θέλει να την εμφανίσει σαν παραχώρηση ενώ το κυρίαρχο σ' αυτήν είναι το πέρασμα των σοσιαλϊμπεριαλιστικών προτάσεων.

Το Πακιστάν που αρχικά είχε υποστηρίξει τα αιτήματα των Μουτζαχεντίν τελικά δέχτηκε να υπογράψει τη συμφωνία χωρίς να ικανοποιηθούν.

Ο μοναδικός σταθερός παράγοντας αποδείχτηκε να είναι μέχρι στιγμής η ίδια η αφγανική αντίσταση η οποία εφάρμοσε την απόφασή της να μην αναγνωριστεί η συμφωνία της Γενεύης και να συνεχίσει τον αγώνα της κατά της κυβέρνησης της Καμπούλ, ανδρικό κέλο της Μόσχας.

Την αποφασιστικότητα της αντίστασης την επιβεβαίωσε για μια ακόμη φορά η δήλωση του σινασπισμού επτά ανταρτικών οργανώσεων που έγινε στο Πεσαβάρ στην οποία, μεταξύ άλλων αναφέρεται: «*Αν αυτή η κυβέρνηση παραμείνει, ο πόλεμος δεν μπορεί να σταματήσει ούτε για μια στιγμή*». Ο ίδιος ο σινασπισμός, απαντώντας σε ανακοίνωση των διαπραγματευτών στη Γενεύη ότι η ρυθμιστική πρόταση του ΟΗΕ έγινε αποδεκτή, ανέφερε ότι «*η συμφωνία αυτή είναι αναποτελεσματική και ατελής. Δεν μπορεί να έχει κανένα αποτέλεσμα σε μια δίκαιη και μόνιμη λύση της κρίσης ούτε στην εθιμοδική επιστροφή των προσφύγων*» προστι-

θένει στην ανακοίνωση των ανταρτών.

Στο τελευταίο χρονικό διάστημα ο σοσιαλϊμπεριαλισμός ανέπτυξε διάφορες διπλωματικές πρωτοβουλίες που σκοπό είχαν τη διάσπαση της αντιπαλής μεριάς. Μια απ' αυτές είχε καθαρά εκβιαστική κατεύθυνση ιδιαίτερα προς τις ΗΠΑ και στο Πακιστάν το οποίο είχε στο έδαφός του 3 εκατομμύρια αφγανούς πρόσφυγες. Συγκεκριμένα ο εκπρόσωπος του υπουργείου εξωτερικών της Ρωσίας, Περφίλιεφ είχε δηλώσει ότι η Μόσχα θα προτιμούσε να υπογράψει μια συμφωνία στη Γενεύη με διεθνείς εγγυήσεις. Αν όμως δεν συναφθεί καμία συμφωνία, πρόσθεσε, «*η αποχώρηση των στρατευμάτων θα πραγματοποιηθεί με άλλες διαδικασίες. Θα την πραγματοποιήσουμε μαζί οι ίδιοι*», σε συμφωνία με τη κυβέρνηση της Καμπούλ.

Μια άλλη πτυχή της Μόσχας που κεντροβιότανε ιδιαίτερα προς την αφγανική αντίσταση ήταν η απόφαση του Najibullah για διεξαγωγή «εκλογών» για το κοινοβούλιο στις οποίες πρότεινε να συμμετέχουν και οι αφγανικές αντιστασιακές οργανώσεις.

Οι αντάρτες χαρακτήρισαν τεκτολογές ελιγμό από τη μεριά της Μόσχας και εκπρόσωπος τους δήλωσε ότι η κυβέρνηση της Καμπούλ δεν είναι νομιμοποιημένη και δεν έχει δικαίωμα να προκηρύξει εκλογές. Αυτά συνδέονται βέβαια με τις σωστές θέσεις της αντίστασης -όσο αφορά τις ίδιες τις διαπραγματεύσεις οι οποίες θεωρείται σωστό ότι έπρεπε να γίνονται απευθείας μεταξύ των δύο εμπόλεμων μερών, δηλαδή μεταξύ της Μόσχας και της ίδιας της αντίστασης. Και πραγματικά τίποτα δεν αποκαλύπτει περισσότερο τον Γκορμπασόφ και τον ελιγμό της δήθεν αποχώρησης των στρατευμάτων κατοχής όσο το ότι ο Γκορμπασόφ δεν δέχτηκε την μόνη δυνατή διαπραγμάτευση: αυτήν ανάμεσα στη Μόσχα και στην αντίσταση. Εισβολείς και αντίσταση στους εισβολείς. Αυτοί είναι οι κύριοι παράγοντες της εξέλιξης του αφγανικού πολέμου και η ευθύνη γι' αυτόν πέφτει αποκλειστικά στον πρώτο παράγοντα. Ετσι είναι απόλυτα δίκαιες και αποτελούν προϋπόθεση κάθε ειρηνεύσης οι θέσεις της αντίστασης. **Βασχισματισμό μεταβατικής κυβέρνησης ευρέως φάσματος χωρίς όμοιο της συμμετοχή των ανδρικών της Καμπούλ και με κυριαρχία της αντίστασης που να αποτελεί και εγγυητήρια βάση της αποχώρησης των ρωσικών στρατευμάτων.** Καμιά σχέση λοιπόν με τις προτάσεις του Najibullah!!

Αυτή η εξέλιξη είναι πραγματικά θετική για το σοσιαλϊμπεριαλισμό που μ' αυτή τη συμφωνία καταφέρνει να δώσει ένα τερστίο χτύπημα στην ηρωική αφγανική αντίσταση. Το πραγματικά ελπιδοφόρο στοιχείο είναι η υπόσχεση της αντίστασης να συνεχίσει τον αγώνα της έως ότου και ο τελευταίος ρώσος στρατιώτης έχει εγκαταλείψει το αφγανικό έδαφος. Όλο θα κριθούν τελικά από την αποφασιστικότητα της

αντίστασης. Γιατί όλοι οι ελιγμοί του Γκορμπασόφ έχουν αυτήν σαν υποκλειστικό στόχο. Είναι σίγουρο ότι τώρα αυτός θα επιδοθεί σε μια συνδυασμένη πολιτικό - στρατιωτική επίθεση για να την διασπάσει και να την υποτάξει. Έχοντας μαζί του το Πακιστάν και τις ΗΠΑ σ' αυτές τις προσπάθειες θα επιδώσει ν' αξιοποιήσει κάθε αντίθεση στο εσωτερικό της αντίστασης ιδιαίτερα αυτήν που αντιπαράβεται τους ολοκληρωτιστές ισλαμιστές του Hezb e Islami του Hekmatyar, που πολύ λίγο δουλεύουν στο εσωτερικό της χώρας σαν δύναμη αντίστασης, και τους πολιτικοστρατιωτικούς ηγέτες του εσωτερικού που αποτελούν τον κορμό της αντίστασης.

Ένταση της στρατιωτικής επίθεσης στους δευτέρους χέρι συνεννόησης στους πρώτους είναι η πολιτική που περιμένουμε από τον Γκορμπασόφ μετά την υπογραφή της συμφωνίας.

Αν αυτούς τους στόχους τους πετύχει ο διπλοπρόσωπος του Κρεμλίνου θάχει καταφέρει εκείνο που δεν μπορούσε ο Μπρέζνιεφ, ο Αντρόποφ και ο Τσερνένκο με τα σκέτα στρατιωτικά τους μέσα. Να κατέχει το Αφγανιστάν με τις ελάχιστες δυνάμεις. Κατά τέτοιο αυτός θα το εμφανίσει σαν αποχώρηση στρατευμάτων και πολλοί υφεσιακοί στην Δύση θα ήταν ευχαριστημένοι. Όμως αυτοί ξεχνάνε πως η Ρωσία εισέβαλε ανοιχτά στο Αφγανιστάν μόνο όταν η καλυμμένη εισβολή είχε χρεωκοπήσει. Όταν δηλαδή τα ανδρικόκελλά της Ρωσίας μέσα στο Αφγανιστάν δεν μπορούσαν κάτω από τα χτυπήματα της αντίστασης να διατηρήσουν στρατιωτικές βάσεις και την πολιτική κυριαρχία των αφεντικών τους. Τότε και μόνο τότε έγινε η ανοιχτή εισβολή που είχε τεράστιο πολιτικό κόστος για τον σοσιαλϊμπεριαλισμό.

Τώρα η Μόσχα θέλει ακριβώς αυτό το παλιό καθεστώς να πετύχει. Στρατιωτικοπολιτική κυριαρχία στο Αφγανιστάν με τις ελάχιστες κατοχικές δυνάμεις, δηλαδή θέλει την καλυμμένη εισβολή αντί για την ανοιχτή. Αυτό σημαίνει συντριβή της αντίστασης.

Είμαστε της γνώμης ότι αυτό δεν θα καταφέρει. Η αντίσταση μπορεί να βρεθεί για ένα διάστημα σε απομόνωση και να δεχθεί όλη την στρατιωτική βία των σοσιαλϊμπεριαλιστών όμως σήμερα είναι πολύ πιο δυνατή απ' όσο το 1980.

Τα ηγετικά στελέχη του ένοπλου αγώνα έχουν ωριμάσει. Η συγκέντρωση των δυνάμεων σε ένα σύγχρονο στρατό έχει αντικαταστήσει την φεουδαρχική διασπορά και τον τοπικισμό. Οι μάζες του αφγανικού λαού δεν φοβούνται τους εισβολείς. Οι απελευθερωμένες περιοχές αποτελούν σήμερα την συντριπτική πλειοψηφία του αφγανικού εδάφους. Τέλος η αντίσταση έχει μαζέψει όπλα για πολύ ακόμα καιρό αρκετό για να ξεσκεπάσει τον Γκορμπασόφ.

Όχι τα πράγματα δεν θάβαν εύκολα για τον σοσιαλϊμπεριαλισμό. Μια μάχη δεν μπορεί να κρίνει έναν πόλεμο.

Δημοσιεύουμε μ' αυτήν την ευκαιρία την συνέντευξη στη Monde Internationale στις 10 - 16 Μάρτη που έδωσε ένα ηγετικό στέλεχος της αντίστασης ο Abdul Hak από κεντρική τη φορησιά των στρατιωτικών ηγετών που πρώτος ανέμεσε τους στέκεται ο Μασούντ για τον οποίο έχουμε ξαναγράψει.

Κοντός, στοργαγιάς, ευγενική φυσιογνωμία, ο Abdul Hak δεν έχει την παραδοσιακή φυσιογνωμία του πολεμιστή. Στα 29 του χρόνια, είναι εν τούτοις, μια ιστορική φιγούρα της αφγανικής αντίστασης.

Αντίθετα με τους σημερινούς αντιστασιακούς, αυτός είχε αρχίσει τον ένοπλο αγώνα πολύ πριν την σοβιετική επέμβαση. Έκανε τους πρώτους ένοπλους αγώνες ενάντια στην σοβιετική πολιτική του Daoud.

Συλήφθηκε μετά από μια απόπειρα ξεσηκωμού, καταδικάστηκε σε

θάνατο στα 17 του χρόνια. Όταν πήρε χάρη, ξανάρχισε αμέσως τον αγώνα. Με την επέμβαση των Σοβιετικών αποφασίζει να μεταφέρει τον αγώνα και να οργανώσει την αντίσταση στην πιο στρατηγική περιοχή του Αφγανιστάν, στην Καμπούλ. Ήταν 20 χρονών.

Πολύ γρήγορα, επιτυγχάνει να επιβληθεί, σαν ένας μεγάλος αρχηγός του πολέμου, χάρις στην τόλμη του και στο αδιαφιλονίκητο κύρος του. Σήμερα είναι ένας από τους πιο φοβηρούς για τα σοβιετικά στρατεύματα. Έχει στη διάθεσή του συνέχεια πάνω από 5.000 Μουτζαχεντίν που τους σπλίζει χάρις στην υλική προμήθεια του μικρού κόμματός του Hezb - e - Islam κατευθυνόμενο από τον Yunis Khalil (πρωινός πρόεδρος της Ισλαμικής ενότητας των κομμάτων της αντίστασης).

Για να ελευθερωθούν από την πίεση αυτών των ανδρών, οι Σοβιετικοί αναγκάστηκαν να βάλουν γύρω από την Καμπούλ, πέντε ζώνες στρατιωτών. Για να τους αντισταθεί, ο Abdul Hak οργάνωσε τις δυνάμεις του, σε μικρές κινητές ομάδες πραγματικών κομάντος.

Ο Abdul Hak είναι επίσης υπεύθυνος της αντίστασης και στο εσωτερικό της πρωτεύουσας όπου διαθέτει και ανθρώπους στο στρατό και στη διοίκηση.

Ο Abdul Hak πλήρωσε ακριβώς τον πόλεμο-πληγώθηκε 15 φορές. Ο τελευταίος του τραυματισμός τον έφερε στα πρόθυρα του θανάτου, στις 11 Οκτωβρίου 87, σε μια νυκτερινή σοβιετική επίθεση στα νότια της Καμπούλ, όπου μια βόμβα του χτύπησε το δεξί του πόδι. Αφού οι γάλλοι γιατροί του έδωσαν τις πρώτες βοήθειες, έκανε στη συνέχεια μια εβδομάδα για να πάει με αλγόνο στο Πακιστάν, όπου εκεί οι γιατροί κρίνοντας κρίσιμη την κατάσταση του, αποφάσισαν να τον στείλουν στις ΗΠΑ όπου έκανε έξι χειρουργεία.

«*Σε λίγες βδομάδες θα είμαι πάλι στο Αφγανιστάν. Θα τρέχω σίγουρα πιο σιγά. Αλλά θα είμαι εκεί*» διαβεβαιώνει σήμερα.

«*Η χώρα μας είναι κατεστραμμένη*».

Ο Abdul Hak είναι ένας άνθρωπος ανοικτός και εκκληκτικά μετριοπαθής, στις πολιτικές του αποφάσεις. Με πολύ καλά αγγλικά που έμαθε στα χαρακώματα κοντά στους ξένους δημοσιογράφους, εκφράζει την σκέψη μιας μεγάλης μερίδας διοικητών του εσωτερικού. «*Αυτοί οι διοικητές, λέει, ήδη θυσιασμένοι από τον πόλεμο ρισκάρουν να θυσιαστούν από την ειρήνη αυτή τη φορά*».

Οι στρατιωτικοί αρχηγοί της αντίστασης δεν αντιπροσωπεύονται στις διαπραγματεύσεις και στα σχέδια της κυβέρνησης, όπως παρουσιάζεται από την Ενότητα.

Αυτό το σχέδιο, φτιαγμένο από τα κόμματα του Πεσαβάρ (Peschabar) κρατάει για τους πολιτικούς υπεύθυνους της αντίστασης μια πολύ καλή θέση. Αλλά πολλοί Μουτζαχεντίν και διοικητές δυσκολεύονται να αναγνωρίζονται μετά σ' αυτές τις φόρμες τις τις οποίες ο Abdul Hak αποκαλεί «υπερβολική γραφειοκρατία». Αυτή η κατάσταση, θα είναι πολύ δύσκολα αποδεκτή, επειδή πολλοί διοικητές, έχουν αποδείξει τις ικανότητές τους να διοικούν τους πολίτες στις περιοχές που έλεγχαν. «*Δεν μιλώ για μένα, βιάζεται να προσθέσει, δεν έχω πολιτικές βλέψεις*».

Για τον Abdul Hak, δεν είναι το κύριο ζήτημα. Το θέμα θα είναι μέσα στη διαφάνεια των πολιτικών υπευθύνων και των στρατιωτικών, που χρειάζονται ο ένας τον άλλον. Δείχνει σοκαρισμένος, από τον δικτικό τύπο, που λέει ότι το Αφγανιστάν είναι ελεύθερο, αλλά βασανίζεται από τον εμφύλιο πόλεμο. «*Αλλά μια φορά οι ειδικοί του Αφγανικού έκαναν ένα σοβαρό λάθος. Στην αρχή του πολέμου κανένας δεν φανταζόταν ότι θα κρατούσαμε πάνω από έξι (6) μήνες. Σήμερα μας θεωρούν ανίκανους να συμφωνήσουμε μεταξύ μας. Όλοι και οι Σίτες όσο και οι κομ-*

μουνιστές πρέπει να ενωθούν σ' αυτή τη δυνατότητα».

Λυπάται για την συμπεριφορά των ΗΠΑ. «*Ο Ρήγκαν είναι στην τελευταία του χρονιά. Είναι έτοιμος να κάνει όλες τις παραχωρήσεις για να φύγουν οι σοβιετικοί χωρίς να υπολογίσει τι θα γίνει στη χώρα μας. Ο Abdul Hak μιλάει με φωνή ήσυχη σχεδόν ουδέτερη. Ύψωσε τη φωνή του μόνο όταν έθιξαν το μουσουλμανικό θέμα στο Αφγανιστάν. «Οι κατηγορίες για το μουσουλμανικό θέμα δεν έχουν βάση. Πολεμάμε για την ελευθερία μας, τη ζωή μας τον πολιτισμό μας, και τη θρησκεία μας. Θα έπρεπε δηλαδή να γινόμαστε χριστιανοί για να ευχαριστήσουμε τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις οι οποίες δεν έχουν κάνει τίποτα για μας εδώ και οκτώ χρόνια»*».

Όσον αφορά τις μέλλουσες σχέσεις με τη Σοβιετική Ένωση ο Abdul Hak είναι ρεαλιστής.

Το Αφγανιστάν πρέπει να αναπτύξει σχέσεις καλής γειτονίας με τη Σοβιετική Ένωση. «*Με την προϋπόθεση ότι η υποχώρηση των Σοβιετικών γίνει ομαλά πως οι σοβιετικοί δεν θα επιδιώκουν να καταστρέ-*

ψουν, και να βάλουν βόμβες πίσω τους».

Εύχεται, όπως άλλωστε είναι και η θέση της Ενότητας, ένα Αφγανιστάν αδύναμο αλλά ΟΧΙ ουδέτερο.

Αλλά προσθέτει, όλα αυτά είναι υποθετικά. Για την ώρα η πολιτική του Γκορμπασόφ αποδείχτηκε στο Αφγανιστάν, με ίσους βομβαρδισμούς και περισσότερες από πριν επιθέσεις, και δεν έχει διαπιστώσει κανένα σήμα αποχώρησης.

«*Ας μην θριαμβολογούμε λοιπόν. Η μόνη μας νίκη είναι που αποφύγαμε τη διάλυση της αντίστασης. Μα η χώρα μας είναι κατεστραμμένη. Η νίκη θα κερδηθεί πιο δύσκολα από τον πόλεμο*».

Όσον αφορά την Σοβιετική Ένωση θα βγει ενισχυμένη απ' αυτόν τον πόλεμο τόσο στους ανθρώπους, όσο και στα υλικά ο στρατός της έκανε μεγάλες προόδους από τα 8 τελευταία χρόνια στο Αφγανιστάν. «*Όσο για μας τους διοικητές, όσο ο τελευταίος σοβιετικός στρατιώτης, δεν θα έχει εγκαταλείψει το αφγανικό έδαφος, δεν θα σταματήσουμε να πολεμάμε*».

Η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΥΗ ΤΩΝ ΙΣΛΑΜΙΚΩΝ ΧΩΡΩΝ ΣΤΟ ΑΜΑΝ

Μια τριτοκοσμική απόφαση

Είναι πολύ χαρακτηριστικές πάντα οι αποφάσεις των μεγάλων πολιτικών σωμάτων του Γ' κόσμου. Είτε πρόκειται για την Συνδιάσκεψη των αραβικών χωρών, είτε για το Ισλαμικό Συνέδριο, είτε για τις συνδιασκέψεις των αδυσμύτων, είτε για άλλες επί μέρους συσκέψεις πολιτικών και οικονομικών σχηματισμών διαπιστώνεται η γενική ορθότητα των αποφάσεων τους στο αντιιμπεριαλιστικό επίκεντρο.

Σε τέτοια σώματα εξουδετερώνονται αμοιβαία οι επιρροές των υπερδυνάμεων και σαν συνισταμένη μέσα απο τις πιο αντιφατικές συνιστώσες συχνά ξεπροβάλλουν εκείνες οι κατευθύνσεις που εννοούν περισσότερο τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα των καταπιεσμένων εθνών και λαών.

Εννοείται ότι ποτέ δεν λείπουν από αυτές τις αποφάσεις οι ομορτυνισμοί αστικών τάξεων του γ' κόσμου που εκφράζονται με ένα δευτερεύοντα τρόπο στα ανακοινωθέντα για να εξομαλύνουν τις αντιθέσεις με τον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλϊμπεριαλισμό.

Αναφέρεται σήμερα με την ευκαιρία της δημοσίευσης του κειμένου του Κ.Κ.Κίνας για τον Τρίτο Κόσμο τα χαρακτηριστικά σημεία των αποφάσεων της πρόσφατης σύγκλησης της Οργάνωσης του Ισλαμικού Συνεδρίου.

Την Παρασκευή στις 25 του Μάρτη έκλεισε η 17η υπουργική σύνοδος της οργάνωσης του Ισλαμικού Συνεδρίου (ΟΙΣ). Η οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, ικανοποιήθηκε σε δύο σημεία που ήθελε να περάσει για το παλαιστινιακό. Η απόφαση τονίζει: «*το αδιαφιλονίκητο διεθνές δικαίωμα του παλαιστινιακού λαού για τη δημιουργία ενός ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους στο έδαφός του, με πρωτεύουσά του την Ιερουσαλήμ κάτω από την διεύθυνση της PLO*».

Η ΟΟΙ, τονίζει από άλλο μέρος, ότι: «*Μόνο η ΟΑΠ έχει το δικαίωμα να αντιπροσωπεύει ολοκληρωτικά τον παλαιστινιακό λαό, και να παίρνει μέτρα τελείως ανεξάρτητα και ισότιμα, σε όλες τις συνδιασκέψεις και ενέργειες που γίνονται για το παλαιστινιακό και την αραβο - ισλαμική σύγκρουση*».

Αυτή η πολιτική νίκη εκφράστηκε πάνω στην Ιορδανία, που ήθελε να καταργηθεί η διάκριση «Ανεξάρτητο Παλαιστινιακό κράτος κάτω από τη καθοδήγηση της PLO» Η παλαιστινιακή ηγεσία θα κερδίσει αυτή τη νίκη, απειλώντας ότι θα φύγει από τη συνδιάσκεψη, εξηγώντας επίσημα τους λόγους της.

Σ' αυτή τη μάχη, η Παλαιστίνη κέρδισε την ολοκληρωτική υποστήριξη της Αλγερίας, ενώ η Αίγυπτος υποστήριξε την Ιορδανία, και η Συρία κράτησε ουδέτερη θέση.

Η Αλγερία, τόσο πιο πολύ υποστήριξε την PLO, όσο δεν γινόταν ειδική σύνοδος κορυφής για τα κατεχόμενα εδάφη.

Αυτή η Ιορδανία - παλαιστινιακή μάχη απεκάλυψε τις τεταμένες σχέσεις Αμάν - PLO και αυτό το επεισόδιο ίσως κάνει τα πράγματα πιο σοβαρά.

Βεβαίως, οι πρωτοβουλίες της Ιορδανίας, σπληρίχθηκαν στο πλαίσιο Σουλτάς των ΗΠΑ για τη Μέση Ανατολή.

Η ΟΟΙ κρίνεται από την Ουάσιγκτον να πάρει υπ' όψιν της την

πραγματική σημασία του ξεσηκωμού του αραβο - παλαιστινιακού λαού ο οποίος στηρίζεται στα αδιαφιλονίκητα διεθνή δικαιώματα».

Το Ιράν απομονωμένο

Εκτός από την PLO, το Ιράκ έχει λόγους να είναι ευχαριστημένο, γιατί το Ιράν απομονώθηκε διαμαρτυρόμενο για την στήριξη της ΟΟΙ στην Σαουδ. Αραβία, σαν φύλακα των Αγίων τόπων (Monde 26 Μαρτίου). Αλλά η ισλαμική σύνοδος χωρίς να προφέρει τη λέξη «κυρώσεις» παρότρυνε το συμβούλιο ασφαλείας του ΟΗΕ να πάρει τα μέτρα που επιβάλλονται ενάντια στο Ιράν, εξ' αιτίας της άρνησής του να δεχτεί μέχρι τώρα την απόφαση 598, του συμβουλίου ασφαλείας του ΟΗΕ.

Οι υπουργοί των Ισλαμικών χωρών, όπως είχαν κάνει οι αρχηγοί των αραβικών κρατών στο Αμμάν τον Νοέμβριο, ξανατονίζουν την ανάγκη να εφαρμόσουν αυτή τη λύση «σαν ένα σύνολο αδιαίρετο και με τη σειρά των άρθρων», δηλαδή όπως το θέλει η Βαγδάτη που σημαίνει ανακωχή, να φύγουν τα στρατεύματα από τα σύνορα, ανταλλαγή φυλακισμένων, και τότε μία ειδική επιτροπή που θα καθορίσει τους υπεύθυνους του πολέμου.

Τρίτο θέμα το Αφγανιστάν

Η απόφαση τονίζει την ανάγκη «να φύγουν αμέσως και άνω όρων οι σοβιετικές δυνάμεις». Ενώ ταυτόχρονα χαιρετίζει τη δήλωση του Γκορμπασόφ ότι «*Σ.Ε. θα αποσύρει τα στρατεύματά της*».

Σημειώνεται, λοιπόν από τον ξεσηκωμό των παλαιστινίων των κατεχόμενων εδαφών, η 17η υπουργική σύνοδος της ΟΟΙ, υποστηρίζει την PLO, συνεχίζει την απομόνωση του Ιράν, και επιμένει στην καταγγελία του σοσιαλϊμπεριαλισμού.